

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 262 ΔΡΧ. 150

ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ

Προέλαση του εθνορασισμού και του σοσιαλφασισμού

Τα ολυμπιακά μετάλλια λάμπουν πάντα με ένα αρνητικό φως. Κανένας ευαίσθητος άνθρωπος που ξέρει κάτι από τα παρασκήνια του παγκόσμιου πρωταθλητισμού δεν μπορεί να χαρεί στ' αλήθεια όταν βλέπει έναν αθλητή στο βάθρο του νικητή. Πρόκειται σχεδόν πάντα για έναν άνθρωπο ταλαιπωρημένο μέχρι αναπηρίας σωματικά και βαθιά αλλοτριωμένο ιδεολογικά. Στους μυώνες, στα νεύρα, και στην ψυχή του είναι με καυτό σίδηρο, με πόνο και με αγωνία αποτυπωμένη η λυσσασμένη απαίτηση του έθνους του να νικήσει. Το κορμί του πρέπει να λιώσει μπροστά στα όρια του χρόνου, του βάρους και του χώρου που η αληθινή ανθρώπινη φύση του αρνείται να ξεπεράσει. Βασανιστές προπονητές, όπως αυτοί που κόβουν τα έμμηνα στις έφηβες γυμνάστριες και παραμορφώνουν το κορμάκι και το πνεύμα τους, πολιτικά στελέχη του “αθλητισμού”, πρωθυπουργοί και σπόνσορες του έθνους τους, δημοσιογράφοι που μεταφέρουν τα αρρωστημένα τους δάκρυα και τα εθνικά ρίγη στις ανημέρωτες μάζες, είναι όλοι τους υπεύθυνοι για αυτό το σύγχρονο ρωμαϊκό μακελειό.

Στο Κολοσσαίο οι μονομάχοι τιμορούσαν με θάνατο το νικημένο κάτω από τις επευφημίες του πλήθους. Εδώ χύνεται αίμα ιδεολογικό, ενώ τα κορμιά σπάνε και καίγονται από μέσα τους. Εδώ κυριαρχεί η υποκρισία και οι νικημένοι κάνουν πως συγχαίρουν τους νικητές ενώ όλοι είδαν πόσο χάρηκε η ομάδα του νικητή όταν ο αντίπαλος απότυχε στο ύψος, στο βάρος, στο μήκος, στο χρόνο της δικιάς του προσπάθειας. Εδώ ο νικημένος παραδίνεται στη χλεύη και ο νικητής γίνεται η έκφραση όλων των αρετών και όλων των κόμπλεξ της ανθρωπότητας. Εδώ οι λαοί μαθαίνουν την υπεροψία και το μίσος απέναντι στα άλλα έθνη. Οι ολυμπιακοί και

οι άλλοι διεθνείς πρωταθλητικοί αγώνες είναι τα άντρα του εθνικού μίσους, του εθνικού ρατσισμού και τα πιο μαζικά λίκνα του πολέμου.

Αυτά γίνονται παντού και όλα ανεξαιρέτα τα μετάλλια βγάζουν αρνητικό φως που καίει τους φορείς τους και τους λαούς που επευφημούν.

Όμως στη χώρα μας σήμερα αυτό το φως, όχι μόνο συνοδεύεται από την πιο βαθιά νύχτα σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, αλλά είναι προϊόν της και την αντανακλάει.

Η Ελλάδα ανέβηκε στο πιο ψηλό βάθρο της ολυμπιακής μεταπολεμικής ιστορίας της ακριβώς γιατί βρίσκεται στο πιο χαμηλό σημείο της γενικής της πορείας. Αυτό συμβαίνει επειδή σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, εξουσιάζουν πολιτικά, κοινωνικά και ιδεολογικά τη χώρα τα πιο σάπια και οπισθοδρομικά κομμάτια της άρχουσας τάξης. Κομπραδό-

ροι, διεφθαρμένοι γραφειοκράτες, παράσιτα και βάρβαροι νεόπλουτοι της πόλης και της υπαίθρου είναι η κοινωνική βάση των λαμπρών μεταλλίων που “μας έκαναν περήφανους”.

Η ίδια η μελέτη των φορέων αυτών των μεταλλίων και του τρόπου συγκομιδής τους φανερώνει την πηγή τους.

Τα μετάλλια της άρσης βαρών και της γυμναστικής αντανακλούν την υλική βάση της σύγχρονης νεοελληνικής παρακμής ενώ το μέταλλο της ιστιοσανίδας έχει κι αυτό το δικό του νόημα, αλλά δεν αντιπροσωπεύει τουλάχιστον άμεσα τις κυρίαρχες ταξικά δυνάμεις.

Ο “θρίαμβος” της άρσης βαρών είναι αντανάκλαση της βάνανσης εκμετάλλευσης των αλβανών από τον εργολάβο. Εδώ εργολάβος είναι το ίδιο το ελληνικό κράτος που ανέλαβε να βρει φτηνές και πρόθυμες για κάθε σωματική βλάβη πλάτες, που θα μπορούσαν να

σηκώσουν και τα πιο μεγάλα βάρη. Αυτός ο ρόλος προσωποποιείται στον Γιάννη Σγουρό Πρόεδρο της ομοσπονδίας άρσης βαρών, που σύμφωνα με την “Ελευθεροτυπία” 29 Ιουλίου “κάθε χρόνο ταξιδεύει στην Αλβανία και στις δημοκρατίες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και όπου ανακαλύπτει αρσιβαρίστα με ελληνικές ρίζες τον φέρνει στην Αθήνα”, πρόκειται “για παιδιά που βλέπουν την μπάρα σαν αεροπλάνο που θα τα απογειώσει από τη μιζέρια...”.

Ταυτόχρονα το κράτος έδωσε τεράστια πριμ στους προσληφθέντες αρσιβαρίστες που μαζί με τις επιχορηγήσεις ξεπέρασαν τα δύο τελευταία χρόνια τα 1,5 δις δραχμές. (Μόνο ο Πύρος σε 4 χρόνια εισέπραξε 150 εκατ. δραχμές σε πριμ). Οι υπόλοιποι κόστισαν ως τώρα πολύ λιγότερο στο κράτος - εργολάβο αφού μόλις τώρα πήραν τα μετάλλιά τους. Στο μεταξύ όλοι έχουν πάθει λίγο πολύ σοβαρές σωματικές βλάβες. Ο ασυμ-

νιος Κόκας τυπικός πρόσφυγας - εργάτης έκλαιγε από τους πόνους ως την τελευταία στιγμή αφού η σπονδυλική του στήλη έπαθε βαριά ζημιά και εγχειρίστηκε. Ενοείται ότι οι βασανιστές εργολάβοι τον έβαλαν να συνεχίσει να “αγωνίζεται” και αυτός δέχτηκε επειδή ο πόνος και μια μικρή αναπηρία είναι πολύ προτιμότεροι από την ασήκωτη οικονομική αθλιότητα του μετανάστη.

Ασφαλώς οι εργολάβοι δεν κινήθηκαν δίχως μια στερεή πολιτική και ιδεολογική βάση που θα τους διαφύλασσε από τη γενική ειρωνεία και αποδοκιμασία για μια τέτοιου είδους κατάχτηση μεταλλίων. Αυτή η βάση είναι η θεωρία του “ελληνισμού” και των δήθεν ενιαίων συμφερόντων του. Ο “ελληνισμός” είναι η κατ' εξοχήν θεωρία του ελληνικού υποϊμπεριαλισμού, που διεκδικεί θέσεις κυρίως στο χώρο των Βαλ-

συνέχεια από τη σελ. 7

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

Η Ο.Α.Κ.Κ.Ε ξεκίνησε από την προηγούμενη βδομάδα μια σημαντική πολιτική καμπάνια. Στόχος της είναι η όσο πιο πλατειά αποκάλυψη της ταξικής φύσης της αντίδρασης που διαλύει τη χώρα και λιώνει το λαό.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, όπως κάθε ιμπεριαλισμός, για να κυριαρχήσει στη χώρα, στηρίζεται στις πιο καθυστερημένες εσωτερικές ταξικές δυνάμεις, προωθεί μέσα από αυτές τον ακραίο παρασιτισμό, την ακραία διαφθορά, την διάλυση και την οπισθοδρόμηση.

Κύριο εσωτερικό του στήριγμα, η κρατική, κομματική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δηλαδή η πιο αντιπαραγωγική μερίδα της αστικής τάξης. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός μέσα από τα εσωτερικά του στηρίγματα, προσπαθεί να χτυπήσει τη βιομηχανία στη χώρα, ντόπια και ξένη και να εμποδίσει κάθε ανάπτυξη που επιχειρεί η βιομηχανική αστική τάξη μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Βασική μέθοδός του το πολιτικό και οικονομικό σαμποτάζ.

Οι πολιτικοί σαμποτέρ μέσα στο κράτος, στην κυβέρνηση και μέσα στα συνδικάτα επικεντρώνουν τα χτυπήματά τους σε δύο βασικά ζητήματα:

Στο να εμποδίσουν με κάθε τρόπο της απορρόφηση των διαφόρων κοινοτικών κονδυλίων και το προχώρημα των μεγάλων έργων και δεύτερο στο να εμποδίσουν κάθε αποκρατικοποίηση δυναμώνοντας την σπατάλη και τη διαφθορά μέσα στο ίδιο το κράτος σ' όλους τους τομείς.

Στο πρώτο ζήτημα οι αριθμοί στους ρυθμούς απορροφητικό-

τητας δείχνουν το τρομαχτικό μέγεθος του σαμποτάζ. Εμείς θα αρκεστούμε μόνο σε ένα στοιχείο, που δείχνει ανάγλυφα την κατάσταση:

συνέχεια από τη σελ. 6

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ
ΣΥΝΤΑΞΗΣ
Αγαπητοί αναγνώστες
για τεχνικούς λόγους
το επόμενο φύλλο της
εφημερίδας μας θα
τυπωθεί στις 24 του
Αυγούστου**

ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ

Μια πρώτη ηαϊκή απάντηση στους τραμπούκους σαμποτέρ

Για άλλη μια φορά στις αρχές του Ιούλη το ψευτοΚ.Κ.Ε. επιχείρησε να εμποδίσει τον ελλομενισμό του πλοίου «ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ». Αυτή τη φορά όχι στον Πειραιά αλλά στο Ναύπλιο. Μια ομάδα από 50 περίπου άτομα που υποτίθεται ότι ήταν ναυτεργάτες (αυτό το λέμε γιατί στην προηγούμενη συγκέντρωση στον Πειραιά οι πραγματικοί ναυτεργάτες δεν ήταν πάνω από 20), φτάνοντας στο Ναύπλιο οδικώς, προσπάθησαν το πρωί του Σαββάτου στις 6 Ιούλη, να εμποδίσουν την αποβίβαση των επιβατών του πλοίου στο λιμάνι. Για άλλη μια φορά επαναλαμβάνοντας την πάγια θέση τους για παραβίαση της ελληνικής νομοθεσίας και του καμποτάζ ήρθαν σε σύγκρουση με τους κάτοικους της πόλης.

Όπως όμως δείξαμε σε προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* (α.φ. 256) το καμποτάζ που υπερασπίζεται το ψευτοΚ.Κ.Ε. το επέβαλλαν οι εφοπλιστές και μάλιστα η πιο καθυστερημένη πλευρά τους για να μονοπωλούν τα δρομολόγια στο Αιγαίο και ότι αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την έλλειψη οποιουδήποτε εκσυγχρονισμού τόσο στα καράβια της ακτοπλοΐας όσο και στα λιμάνια των νησιών. Η κατάργησή του θα φέρει την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της ακτοπλοΐας μαζί και την ενίσχυση του τουρισμού, που είναι βασικός παράγοντας-στις σημερινές συνθήκες-για την επιβίωση της χώρας.

Αυτή τη φορά όμως η σοσιαλφασιστική ομάδα συνάντησε την ισχυρή αντίσταση των καταστηματαρχών του Ναυπλίου που είχαν κινητοποιηθεί μέρες πριν και ήταν αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν σ'αυτήν, να επιβάλλει για άλλη μια φορά την τραμπούκικη γραμμή της. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια ο δήμαρχος του Ναυπλίου κάλεσε όλους τους τοπικούς φορείς της πόλης να υποδεχτούν το πλοίο στην επόμενη προσέγγισή του στο λιμάνι.

Πράγματι όταν το «ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ» προσέγγισε στο λιμάνι του Ναυπλίου ο λαός της πόλης μαζί με το δήμαρχο υποδέχτηκε τους επιβάτες του προσφέροντάς τους ένα γαρίφαλο. Προηγούμενα όμως είχε αντισταθεί στην επίθεση που εξαπέλυσε ο σοσιαλφασισμός με τους τραμπούκους του που έστειλε στο Ναύπλιο και που προκάλεσαν βίαια επεισόδια με βρισιές και ξυλοδαρμούς. Η αντίσταση που συνάντησαν οι κνίτες ήταν αποφασιστική και έτσι δεν μπόρεσε αυτή τη φορά να επιβάλλουν τα αντιδραστικά σχέδιά τους. Έτσι ο σοσιαλφασισμός για πρώτη φορά βρήκε απεναντί του λαό που

οργανώνεται, αντιστέκεται και τον κερδίζει.

Ύστερα από μερικές μέρες το 4ο τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας πήρε απόφαση να επιτρέψει στο πλοίο την προσέγγισή του στο λιμάνι του Πειραιά.

Αυτές οι εξελίξεις που σημειώθηκαν στο Ναύπλιο είναι εξαιρετικά σημαντικές για όλη τη χώρα.

Οι σοσιαλφασιστές όμως δεν πρόκειται να καταθέσουν εύκολα τα όπλα. Αντίθετα, ετοιμάζουν την επίθεσή τους για το Σάββατο στις 3 Αυγούστου που το ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ θα προσεγγίσει το λιμάνι του Πειραιά.

Όμως γίνεται φανερό ότι όσο περισσότερο ο σοσιαλφασισμός δυναμώνει το σαμποτάζ του σε κάθε πτυχή της ελληνικής οικονομίας, τόσο περισσότερο θα δυναμώνουν οι αντιστάσεις σ'αυτόν.

συνέχεια από τη σελ. 1

«Έναντι εγγεγραμμένων στον ταχτικό προϋπολογισμό πιστώσεων από τα διορθωτικά ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ύψους 142 δις δρχ., είχαν εισπραχθεί μόνο ... 6 δις δρχ.» (Βήμα, 28 Ιούλη).

Όσο αφορά τα «μεγάλα έργα», ο Λαλιώτης, η Β.Παπανδρέου και ο ΣΥΝ έχουν κάνει καλά τη δουλειά τους, ακυρώνοντας ουσιαστικά το έργο του Αχελώου και καθυστερώντας δραματικά τα υπόλοιπα.

Στο δεύτερο ζήτημα οι πολιτικοί σαμποτέρ με επικεφαλής τη Β.Παπανδρέου και το ψευτοΚΚΕ έχουν δώσει συντριπτικά χτυπήματα. Συνεχίζουν να σαμποτάρουν με κάθε τρόπο την ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων της Ελευσίνας και χτυπάν τη λειτουργία του Σκαραμαγκά εμποδίζοντας την λειτουργία του ιδιωτικού μανάτζμεν. Ταυτόχρονα μια σειρά προβληματικές κρατικές

βιομηχανίες μέσα από τον Ο.Α.Ε παραμένουν για χρόνια σε παρασιτική λειτουργία περιμένοντας από την Β.Παπανδρέου την ... αποκρατικοποίησή τους!

Ταυτόχρονα μια σειρά κρατικοί οργανισμοί ιδιαίτερα σαν τους οργανισμούς αστικών συγκοινωνιών παραμένουν άπαρτα κάστρα παρασιτισμού σπατάλης και διαφθοράς.

Έτσι κάθε πολιτικός σαμποτέρ βρίσκεται στη θέση του. Μέσα στην κυβέρνηση, για το χτύπημα των κοινοτικών πόρων, των μεγάλων έργων και των αποκρατικοποιήσεων, μέσα στο κράτος για το μέγαλωμα την σπατάλης και της διαφθοράς και μέσα στα συνδικάτα με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ που στο όνομα του «αντιμονοπωλιακού αγώνα» και της «υπεράσπισης των εργατικών δικαιωμάτων» δίνει τα πιο βαθιά χτυπήματα στη βιομηχανία.

Την εικόνα συμπληρώνει η ... υπερευαίσθητη οικολογία που με

επικεφαλής τον ΣΥΝ θέλει να μετατρέψει κάθε βιομηχανία σε λαχανόκηπο στο όνομα ... της υγείας του λαού.

Κέντρο και καθοδηγητικός πυρήνας σ'αυτήν την σαμποταριστική πολιτική είναι το ψευτοΚΚΕ. Γιατί αυτό έχει την ακραία πολιτικά-οικονομικά θεωρία και γραμμή. Στον ακραίο αντιευρωπαϊσμό και στην πλήρη υποστήριξη της κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης, ενάντια σε κάθε «ιδιωτικό μονοπώλιο».

Γύρω απ'αυτό, συγκεντρώνονται σήμερα όλα τα ρωσόδουλα τμήματα της αστικής τάξης, εξαπολύοντας της επίθεσή τους για την διάλυση της χώρας.

Όμως δεν είναι μόνο αυτά. Δίπλα στην ταχτική του σαμποτάζ ενάντια στη βιομηχανία, αναπτύσσεται μια νέα ολιγαρχία, που ξεπηδά μέσα από τα δημόσια έργα και δένεται με χίλιους δεσμούς με το ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Ο Κόκκαλης, ο Εμφιετζόγλου, ο Μπόμπολας, ο Καλογερίδης και εκατοντάδες μιχτές ελληνορώσικες επιχειρήσεις συγκροτούν μια νέα ολιγαρχία με αμύθητα κέρδη, που αποτελεί νέο κοινωνικό εσωτερικό στήριγμα του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Αυτή είναι η νέα ακρίδα που μαζί με την κρατική γραφειοκρατία, έχει πέσει πάνω στην εργατική τάξη και το λαό και του ασκεί την πιο βάρβαρη εκμετάλλευση.

Δεν είναι μόνο η πολιτική του εξευτελιστικού μεροκάματου που λιώνει το λαό. Είναι ότι η κρατική γραφειοκρατία σε όλους τους τομείς ασκεί την πιο βάρβαρη καταπίεση και εκμετάλλευση ενάντια του στους τομείς της υγείας, της παιδείας, της φορολογίας, της δικαιοσύνης κ.λπ.

Ένας ολόκληρος λαός στενάζει και υποφέρει και μια χώρα οδηγείται στη διάλυση. Αυτή την πολιτική πρέπει να ανατρέψουμε. Σε αυτή την κατεύθυνση ξεκίνησε την καμπάνια της η Ο.Α.Κ.Κ.Ε με καταρχήν αφισοκόλληση στο κέντρο της Αθήνας και του Πειραιά, της αφίσας που δημοσιεύουμε παρακάτω.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΝΕΑ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ ΔΙΑΛΥΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ ΚΑΙ ΛΙΩΝΟΥΝ ΤΟ ΛΑΟ

Λαλιώτης, Β. Παπανδρέου, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ συντρίβουν την υποδομή και τη βιομηχανία

Οι πολιτικοί σαμποτέρ:

Εμποδίζουν με κάθε τρόπο τα μεγάλα έργα υποδομής.

Ο Λαλιώτης με διάφορα προσχήματα και επεμβάσεις στους διαγωνισμούς και παίζοντας στους ανταγωνισμούς των μεγάλων εργοληπτών δεν έχει κάνει μέχρι τώρα την έναρξη ούτε ενός «Μεγάλου Έργου». Με τη βοήθεια του ΣΥΝ και στο όνομα της οικολογίας ματαίωσε το πολύτιμο έργο του Αχελώου.

Η Βάσω Παπανδρέου ακύρωσε αυθαίρετα τη συμφωνία για το Καζίνο με στόχο να τρομοκρατήσει τους ξένους επενδυτές και να εμποδίσει την ανάπτυξη του μεγάλου τουρισμού. Και οι δυο τους επίτηδες δεν απορροφούν τα δισεκατομμύρια της ΕΟΚ.

Εμποδίζουν κάθε βιομηχανική επένδυση ή κλείνουν τα εργοστάσια.

Εδώ επικεφαλής είναι το ψευτοΚΚΕ, που χρησιμοποιεί το σύνθημα «καμία απόλυση» για να αποτελειώνει τα εργοστάσια που είναι σε κρίση ρίχνοντας το βάρος της ανεργίας σε μεμονωμένα τμήματα του κεφάλαιου (Πιρέλλι).

Στα ναυπηγεία και τη ναυτιλία κάνει τέτοιου είδους «αγώνες» που να διώχνουν τον τουρισμό («Μάρκο Πόλο»), τους επενδυτές (ναυπηγεία Σκαραμαγκά) και τους πελάτες (Πέραμα).

Μαζί με το ΣΥΝ δουλεύει την «προστασία του περιβάλλοντος» και κλείνει κάθε βιομηχανία που μπορεί: Εγκαταστάσεις ΔΕΗ σε όλη τη χώρα, λιπάσματα, εργοστάσιο Χρυσού, παλιότερα Πετροχημικό.

Φωνάζουν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, αλλά έφτιαξαν μια νέα ολιγαρχία από τη ληστεία του κράτους, ενώ παντού προωθούν τη διαφθορά.

Η νέα ολιγαρχία (Κόκκαλης, Μπόμπολας, Κοπελούζος, Εμφιετζόγλου) βγήκε από τις δημόσιες προμήθειες με την υποστήριξη των ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ και της κλίικας Λαλιώτη. Αυτές οι κλίικες έβαλαν ανθρώπους τους παντού στο κράτος, στους Δήμους, στους Συνεταιρισμούς, στα Συνδικάτα, στις ΔΕΚΟ και διαμόρφωσαν ένα διεφθαρμένο κρατικοκομματικό, οικονομικό και πολιτικό στρατό.

Αυτό που τους ενώνει είναι το μίσος ενάντια στην Ευρώπη και η κοινή αγάπη τους στους φασισμούς της ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων.

Γι' αυτό καλύπτουν τον πράχτορα της ΣΤΑΖΙ Κόκκαλη και του δίνουν νέες δουλειές, ενώ είναι κατηγορούμενοι, γι' αυτό τσακίζουν κάθε ευρωπαϊκή επένδυση, γι' αυτό ευνοούν τον αγωγό αερίου, που θα εξαρτήσει τη χώρα από τη Ρωσία, και σπρώχνουν την Ελλάδα σαν υποϊμπεριαλισμό στην αγορά των Βαλκανίων και της πρώην ΕΣΣΔ.

Οι σαμποτέρ υπηρετούν τα ρώσικα συμφέροντα.

Αυτοί φταίνε κύρια για την οικονομική κρίση.

Αυτοί για την όξυνση με την Τουρκία.

Αυτοί φταίνε που ο λαός στενάζει από τους φόρους και τη διαφθορά.

Ανάπτυξη, δημοκρατία και εθνική ανεξαρτησία σημαίνει οργάνωση και πάλη ενάντια τους.

ΟΑΚΚΕ

Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ ΣΗΜΙΤΗ

Οι ρίζες του πολιτικού λάθους της ΟΑΚΚΕ

Κάθε μέρα που περνάει επιβεβαιώνεται η εκτίμησή μας ότι το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ έφερε στην κορυφή της κομματικής μηχανής τη ρωσόδουλη συμμορία του Λαλιώτη. Αυτή άρχισε από την πρώτη μέρα τις εκκαθαρίσεις των εσωκομματικών της αντιπάλων και δυνάμωσε τους ρυθμούς εφαρμογής του ρώσικου προγράμματος στην οικονομία και την πολιτική. Ο άμεσος και πρώτος ιεραρχικά στόχος της συμμορίας είναι η εξόντωση της εθνικιστικής, αλλά όχι ρωσόφιλης, τάσης Αρσένη που είναι ισχυρή στις ΔΕΚΟ και το στρατό.

Οι προσυνεδριακές διακηρύξεις του Αρσένη υπέρ της συμμαχίας με τη Ρωσία είναι φανερό ότι ούτε τον ίδιο, ούτε, ακόμα περισσότερο την τάση που εκπροσωπεί, έσωσαν από τη συρρίκνωση και τους αποκεφαλισμούς. Ήδη κατατομήθηκαν οι Μπέης και Καψής από την επιτροπή της Βουλής που ήταν αρμόδια για την τοποθέτηση διοικητών στις ΔΕΚΟ. Έλεγχος των ΔΕΚΟ και των κρατικών τραπεζών συν έλεγχος του στρατού και της ΚΥΠ ίσον πολιτική εξουσία στην Ελλάδα.

Αυτή την εξουσία η συμμορία δεν θα μπορέσει να την πάρει με μιάς αλλά κατά τμήματα. Θα πρέπει λοιπόν να διασπάσει τους αντιπάλους της. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο συγκεντρώνονται τώρα τα κύρια πυρά στην τάση Αρσένη, τα δευτερεύοντα στους προεδρικούς, ενώ εξουδετερώνεται ταχτικά με κινήσεις προσέγγισης, η πάντα μωλική και πάντα πιά φιλική στους ρωσόδουλους, τάση

Τσοχατζόπουλου. Μέσα σ'αυτά τα πλαίσια βρίσκονται όλα τα φαινόμενα εκκαθάρισης και προώθησης που βλέπουμε τελευταία: επιβολή στην Εθνική Τράπεζα του φανατικού της πρώτης κάθαρσης Καρατζά, ξωπέταγμα του πετυχημένου επιχειρηματία διοικητή της Κτηματικής, ξωπέταγμα των προεδρικών Πέτσου και Στάλια στον ΟΣΕ και τον ΟΛΠ αντίστοιχα, παράδοση των στρατηγικών υπηρεσιών Ιντερνέτ του ΟΤΕ στον Κόκκαλη και τους ανθρώπους του ΣΥΝ, τοποθέτηση πάλι ανθρώπων του ΣΥΝ στα κρατικά κανάλια (που κάποιος ανήκουν σ'αυτή τη φάση στη φιλοευρωπαϊκή μερίδα του ΣΥΝ), πέρασμα αποκλειστικά στα χέρια της Β. Παπανδρέου της εξουσίας εκχώρησης αδειών στους διανομείς φυσικού αερίου, νομοσχέδιο Ρέππα για τη δήθεν διαφάνεια στα ΜΜΕ με το οποίο αδυνατίζει παραπέρα το ενδιάμεσο στρατόπεδο που τώρα τα ελέγχει.

Το δίχως άλλο τέτοιας φύσης είναι και οι εκκαθαρίσεις που ξεκίνησαν από τον Καστανίδη στην Ολυμπιακή, ενώ υπόδειγμα εκκαθαριστικού πολέμου μέσα σε όλο το κράτος διεξάγει για λογαριασμό του Λαλιώτη ο

Φούρας με όπλο τα μέταλλα και τον εθνορατσισμό. Ασφαλώς από μια τέτοια δημιουργική παρέλαση δεν θα μπορούσε να λείπει το παραγωγικό σαμποτάζ που διεξάγεται σε όλα τα μέτωπα: Μεγάλα έργα, κλείσιμο προβληματικών μέσω πιστωτικής ασφυξίας (υφαντουργία Καλαμάτας), καμιά πολιτική επέμβαση για το μη κλείσιμο της Goodgear, σαμποτάζ στα δύο μεγάλα ναυπηγεία, σαμποτάζ στον τουρισμό (μηδέν διαφήμιση στο εξωτερικό - έμμεση πολιτική βοήθεια στους τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ να διώξουν το Μάρκο Πόλο), προαναγγελία εμπρησμού δασών από τον Υπουργό Γεωργίας Τζουμάκα.

ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΔΥΣΗ

Πρόκειται πραγματικά για μια ολέθρια πορεία που αποδεικνύει τον αδύναμο ρόλο μέσα στην κυβέρνηση Σημίτη των αληθινά φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων. Φάνεται καθαρά τώρα, τόσο από την πρακτική της κυβέρνησης αυτής, όσο και από την σύνθεση του Εκτελεστικού Γραφείου της Πολιτικής Γραμματείας, (κυρίως αυτής) ότι η εκσυγχρονιστική δημοκρατική τάση μέσα στο μέτωπο Σημίτη δεν αντιπροσωπεύεται ουσιαστικά στην κομματική και κυβερνητική κορυφή.

Δεν είναι τυχαίο ότι στελέχη με τέτοια πολιτική κατατομή όπως ο Ροκόφυλλος, ο Πασχαλίδης, η Διαμαντοπούλου, αλλά και ο αντιΛαλιώτης Γιαννόπουλος, δεν υπάρχουν στην κορυφή της κομματικής εξουσίας. Χρειάζεται μάλιστα ανάλυση το γεγονός ότι δεν αντιπροσωπεύεται ειδικά εκείνο το ρεύμα που θεωρείται κατ'εξοχήν σημαντικό. Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να εμβαθύνουμε ακόμα περισσότερο επειδή εδώ βρίσκεται μια από τις πηγές της λαθεμένης μας αρχικής ανάλυσης για το χαρακτήρα της πρωθυπουργίας, και στη συνέχεια της προεδρίας Σημίτη.

Όλα τα μέχρι τώρα στοιχεία της πολιτικής ζωής μαρτυράνε ότι ο Σημίτης και η εκσυγχρονιστική τάση που τον ακολουθεί δεν είναι αντικειμενικά παρά μια ελαφριά, αδύναμη, και ολότελα παραπλανητική επικάλυψη της πανίσχυρης ρωσόδουλης συμμορίας Λαλιώτη. Η ρώσικη συμμορία δεν θα μπορούσε να έρθει στην εξουσία ποτέ μόνη της ενάντια ταυτόχρονα σε όλους τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ, απομονωμένη από το σύνολο της υπόλοιπης αστικής τάξης και δίχως πραγματικά πλατεία ερείσματα στη βάση του ΠΑΣΟΚ. Η συμμαχία της με τα φιλοευρωπαϊκά και γενικά τα δυτικόφιλα κομμάτια της αστικής τάξης ενάντια στους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ της εξασφάλισε τελικά τη νίκη.

Αυτή η συμμαχία ήταν κατ'αρχήν δυνατή καθώς παντού

στην ανατολική Ευρώπη οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, ανίκανοι να καταλάβουν τη ρώσικη στρατηγική μετά την περεστρόϊκα, αντιμετώπιζαν σαν κύριο εχθρό τους εθνικιστές. Χάρη σε αυτή την γενική δυτική αυταπάτη ότι η Ρωσία πέθανε και ότι δυνάμουν οι εθνικισμοί, οι Ρώσοι κέρδισαν για πρώτη φορά την εξουσία στην ανεξάρτητη Ρουμανία τσακίζοντας σε συμμαχία με τους δυτικούς τον εθνικιστή Τσαουσέσκου. Αυτό το πέτυχαν και στη Γεωργία όπου ο πράχτορας της Ρωσίας Σεβερντάτζε έπαιξε επιδέξια το παιχνίδι της συμμαχίας με τη Δύση ενάντια στον εθνικιστή Γκαμσαχούρντια και κέρδισε την εξουσία για λογαριασμό του Κρεμλίνου. Ένα τέτοιο μέτωπο διαμορφώνουν οι Ρώσοι σήμερα και στην Αλβανία μεταμορφώνοντας τον σοσιαλφασίστα Φάτος Νάνο σε δυτικόφιλο δημοκράτη προκειμένου να ανατρέψουν τον Μπερίσα.

Γενικότερα οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες στην ανατολική Ευρώπη μεταμορφώθηκαν ταχύτατα σε δήθεν δυτικότροπους σοσιαλδημοκράτες για να έχουν την ανοχή ή και την συμπαράσταση της Δύσης στην πορεία τους προς την εξουσία.

Στη χώρα μας αυτό το πολιτικό παιχνίδι παίχτηκε πρωτοπόρα. Η μεταμόρφωσή τους ξετυλίχτηκε εδώ σε δύο επίπεδα. Το ένα ήταν η σχετική μεταμόρφωση της ρωσόδουλης τάσης του ΠΑΣΟΚ σε ευρωπαϊκόφιλη εκσυγχρονιστική. Αυτή ήταν η μεταμόρφωση των Γ. Παπανδρέου, Τζουμάκα, Αυγερινού και λιγότερο του ίδιου του Λαλιώτη. Το δεύτερο επίπεδο ήταν η μεταμόρφωση ενός κομματιού του ψευτοΚΚΕ σε ευρωπαϊκό κόμμα. Αυτός ήταν ο ΣΥΝ.

Στόχος αυτής της μεταμόρφωσης ήταν η άλωση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Αυτή η άλωση δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί δίχως πίεση από τα έξω. Η εξωτερική πίεση είχε δύο συνιστώσες: Η μία ήταν η πίεση των κλασικών δυτικόφιλων κομματιών της αστικής τάξης που αντιπροσωπεύονταν κύρια από τον Μητσοτάκη, η άλλη η πίεση των μεταμορφωμένων σε σοσιαλδημοκράτες πραχτόρων της Μόσχας. Αυτό ήταν το νόημα της δημιουργίας του ΣΥΝ την εποχή ακριβώς που το Κρεμλίνο με την περεστρόϊκα σκάρωνε παντού το "αντιεθνικιστικό μέτωπο" με τους αποχαυνωμένους δυτικούς. Το ψευτοΚΚΕ, το στρατηγικό κόμμα της Ρωσίας, δεν θα μπορούσε να παίξει το ρόλο του άμεσου εξωτερικού συμμάχου των Λαλιωτικών, αφού ο ρόλος του ήταν να πιέζει το σύνολο της αστικής τάξης σε μια αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση. Ήδη η ανάγκη ενός νέου ρώσικου κόμματος με

ευρωπαϊκή φορεσιά γινόταν φανερή από την ώρα που το ψευτοΚΚΕ κλυδωνίστηκε σοβαρά όταν πραγματοποιήσε μαζί με το Μητσοτάκη και έμμεσα με το Λαλιώτη το μέτωπο της πρώτης κάθαρσης 1988 - 1989.

Εκείνη την κάθαρση την σκάρωσαν οι ρωσόδουλοι μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ σε συμμαχία με την τάση Σημίτη και την φιλοευρωπαϊκή τότε ηγεσία της Ν.Δ για να συντρίψουν τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ που ήθελαν πάντα ένα ΠΑΣΟΚ αυτοδύναμο (τότε τους είχαμε ονομάσει αυτοδυναμικούς). Αντίθετα οι Λαλιωτικοί, πάντα κάτω από την κρυφή καθοδήγηση του διπλοπρόσωπου Παπανδρέου, ήθελαν συγκύβερνηση ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ, και αργότερα ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ.

Το μέτωπο της πρώτης κάθαρσης απέτυχε στο στόχο του γιατί οδήγησε σε αυτοδύναμη δυτικόφιλη κυβέρνηση Μητσοτάκη αντίθετα από ότι περίμεναν οι εμπνευστές του. Αυτή η κυβέρνηση έπεσε κάτω από την σκληρή πίεση σοβινιστών και ρωσόδουλων που διέσπασαν αρχικά τη Ν.Δ μέσω Σαμαρά και έφεραν πάλι στην πολιτική εξουσία το ΠΑΣΟΚ, ενώ στην ηγεσία της Ν.Δ έφεραν τον σοβινιστή Έβερτ.

ΤΡΕΙΣ ΑΙΤΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Από εκείνη τη στιγμή άρχισε η εποχή της δεύτερης κάθαρσης. Το μέτωπο Λαλιώτη - Σημίτη - ΣΥΝ, μαζί με τους ακίνδυνους πια ευρωπαϊκόφιλους της Ν.Δ ανέλαβε ξανά κάτω από τα χειροκροτήματα της Ευρώπης και των ΗΠΑ, να παραμερίσει τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ και να πάρει αυτό την πολιτική εξουσία μέσα στο κόμμα.

Αυτή τη φορά η ΟΑΚΚΕ δεν είδε καθαρά. Διαπιστώνουμε σήμερα τρεις λόγους γι'αυτό.

Ο ένας είναι ότι οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ προσχώρησαν με ορμή και συνειδητά στο μέτωπο της ρώσικης στρατηγικής του ορθόδοξου τόξου, παίρνοντας μαχητικά φιλοσέρβικη θέση στο βοσνιανό και φιλορωσική στην Τσετσενία, ενώ υποτάχθηκαν σχεδόν πάντα στους λεπτούς, φαινομενικά αντιφατικούς, διπλωματικούς ελιγμούς της Ρωσίας στο μακεδονικό.

Έκφραση αυτής της ελεεινής πορείας ήταν το γεγονός ότι όλη αυτή η τάση δέχτηκε σαν ηγέτη της το χυδαίο γύναιο που ο Παπανδρέου προσποιήθηκε πως υπέδειξε σαν διάδοχό του, τη Λιάνη. Η Λιάνη ανοιχτά ορθόδοξη και ρωσόφιλη φανερώθηκε και στα δικά μας μάτια σαν αληθινή διάδοχος του Α. Παπανδρέου, δηλαδή σαν γνήσια ρωσόδουλη. Αυτή επιπλέον ήταν τόσο αποκρουστική ιδεολογικά, πολιτικά, και ηθικά ώστε ότι της αντιπαρέθεθηκε φάνταζε σαν πρόδοος και σε ένα μεγάλο μέρος του (τουλάχισ-

στον σε επίπεδο λαϊκής βάσης) ήταν πραγματικά.

Έτσι ο Σημίτης σαν αντίπαλός της εμφανίστηκε συνολικά σαν εκφραστής της προόδου στο ΠΑΣΟΚ. Όμως αυτό δεν έφτανε για να διαπράξουμε λάθος. Γιατί ήδη η ΟΑΚΚΕ είχε επισημάνει κι άλλες από τα πρώτα πολιτικά βήματα της Λιάνη, ότι πιθανά ο Παπανδρέου να την χρησιμοποιούσε για να δέσει πίσω της το αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ και ύστερα να το βυθίσει μαζί της.

Τελικά αυτό είχε συμβεί. Ο Παπανδρέου λειτούργησε και στη δεύτερη κάθαρση σαν προβοκάτορας, όπως λειτούργησε και στην πρώτη. Τότε είχε οργανώσει το σκάνδαλο Κοσκωτά και είχε εμπλακεί και ο ίδιος. Είχε δέσει τον Κουτσόγιωργα στον Κοσκωτά και τον άφησε να πνιγεί μαζί του, ενώ ο ίδιος έκανε κατάδυση με φιάλες οξυγόνου που πέρασε ανενόχλητος τη διαδικασία του ειδικού δικαστηρίου.

Χρειαζόταν λοιπόν ένας **δεύτερος λόγος** για να μη δούμε καθαρά τα πράγματα. Κι αυτός ήταν ότι κρύφτηκε ο ίδιος ο Λαλιώτης. Στην πρώτη κάθαρση είχε βγει ανοιχτά σαν αρχάγγελος ενάντια στους αυτοδυναμικούς. Στη δεύτερη όμως κράτησε φαινομενικά έναν ενδιάμεσο ρόλο γέροντας μάλιστα σε κρίσιμες στιγμές προς το μέρος του αυτοδυναμικού μετώπου. Έτσι εμφανίστηκε σαν φίλος της Λιάνη, στην εποχή των φωτογραφιών και σαν υποστηρικτής του Τσοχατζόπουλου στη μάχη για την κομματική ηγεσία.

Αυτή την φαινομενική αλλαγή θέσης του την πήραμε σαν ουσιαστική επειδή δεν καταλάβαμε ότι στη φάση της διαδοχής ο πραγματικός διάδοχος του Παπανδρέου έπρεπε να παίξει το παιχνίδι του δασκάλου του και να πάρει το δικό του ρόλο, δηλαδή το ρόλο του κεντριστή που είναι πάντα πιο κοντά στους εθνικιστές και αυτοδυναμικούς. Αυτός ο ρόλος ήταν υποχρεωτικός για τον Παπανδρέου αφού αυτός έπρεπε να σέβεται την πιο ογκώδη τάση του ΠΑΣΟΚ, την εθνικιστική, να την χρησιμοποιεί, να την εκφράζει και να την προδίδει.

Όσο λοιπόν ο Παπανδρέου παρίστανε τον κεντριστή, ο Λαλιώτης μπορούσε να εμφανίζεται σαν αριστερή κριτική του Παπανδρεϊσμού. Εφ'όσον όμως ο Παπανδρέου πέθαινε, ο Λαλιώτης έπρεπε να μεταποπισθεί αποφασιστικά προς το κέντρο. Αυτό έκανε σε όλη την περίοδο του Παπανδρέου ζωντανού - νεκρού και αυτό κανει και τώρα. Αν μπορεί να βρισκεται ο ίδιος σε σχετικά πιά κεντρώα θέση ως προς την εθνικιστική τάση σε σύγκριση με

συνέχεια από τη σελ. 3

τον Παπανδρέου, είναι γιατί έχει τοποθετήσει τον έμπιστό του Σκανδαλίδη σαν επικεφαλής του εθνικιστικού στρατοπέδου μετατοπίζοντας έτσι προς τα κει το κέντρο βάρους όλης της ομάδας του. Από την άλλη μεριά την περισσότερη δική του δουλειά την αφήνει στον Σημίτη και συχνά στους ευρωπαίους που τον ακολουθούν.

Και ερχόμαστε στο τρίτο και καθοριστικό λάθος της ΟΑΚΚΕ στη μεταβατική περίοδο της διαδοχής Παπανδρέου.

Σε όλη αυτή την περίοδο θεωρήσαμε τον Σημίτη σαν εκφραστή μιας ισχυρής φιλοευρωπαϊκής τάσης που είχε σταδιακά διαμορφωθεί μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που ήταν μεν πνιγμένη στον οππορτουνισμό, αλλά που εναντιωνόταν μισοσυνειδητά - μισοαυθόρμητα στους σοβινιστές και τους ρωσόδουλους.

Στη βάση αυτής της ανάλυσης περιμέναμε διαρκώς τη σύγκρουση του Σημίτη με την Λαλιωτική συμμορία και εκτιμούσαμε ότι ο Σημίτης δεν θα γίνει Πρωθυπουργός και αργότερα ότι με τίποτα δεν θα γινόταν Πρόεδρος.

Διαψευστήκαμε και στα δύο. Όμως, όπως κάθε λάθος έτσι και τούτο έφερε για μας στην επιφάνεια μια αλήθεια: ότι η ευρωπαϊκή τάση στο ΠΑΣΟΚ

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

είναι εξαιρετικά αδύναμη, και ότι ο Σημίτης όχι μόνο δεν είναι εκφραστής της αλλά είναι το λιγότερο ένας καιροσκόπος που την προδίνει διαρκώς και συμπεριφέρεται σε κάθε σοβαρό ζήτημα το λιγότερο σαν ένας υποταχτικός του Λαλιώτη. Αυτό το ανθρωπάκι είναι έτοιμο ανά πάσα στιγμή να κάνει ακόμα και πόλεμο για να μείνει στην εξουσία.

Έτσι εξηγείται που η ακροδεξιά λαλιωτική συμμορία διάλεξε αυτό το ρεύμα και αυτόν τον ηγέτη σαν όχημα εξουσίας και σαν προμετωπίδα. Έτσι εξηγείται πως ο ΣΥΝ ετοιμάζεται τώρα για την μεγάλη επιχείρηση εισοδησμού στο ΠΑΣΟΚ και στο κράτος.

ΝΑ ΜΗ ΧΑΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΕΧΘΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αν υπήρχε στ' αλήθεια ισχυρό ευρωπαϊκό ρεύμα στο στελεχικό δυναμικό του ΠΑΣΟΚ με ηγέτη τον Σημίτη, το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ θα ήταν αιματηρό και η Ελλάδα θα συγκλονιζόταν από ά-

κρη σε άκρη. Αλλά και πριν το Συνέδριο, μια αληθινή ευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ θα γεννιόταν μέσα από την πιο σκληρή, βαθεία και μακρόχρονη εσωκομματική πάλη, συγκεντρώνοντας το γενικό μίσος από όλα τα κόμματα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν λίγο πολύ συνεπείς φιλοευρωπαίοι μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ούτε ακόμα ότι δεν υπάρχουν ισχυρές φιλοευρωπαϊκές και δημοκρατικές διαθέσεις μέσα στην κομματική και εκλογική βάση του ΠΑΣΟΚ. Υπάρχουν και αυτές θα γίνουν αντικείμενο βίας από το μέτωπο Λαλιώτη - αυτοδυναμικών που στήνεται σε ένα δευτερόλεπτο όταν οι αληθινοί προοδευτικοί τολμάνε να σηκώσουν κεφάλι.

Εκείνο μόνο που θέλουμε να τονίσουμε είναι ότι αυτές οι τυφλές, δίχως οργάνωση, δίχως στρατηγική και ηγεσία διάσπαρτες προοδευτικές ταλαντευόμενες δυνάμεις, όχι μόνο δεν αποτελούν τον κύριο κίνδυνο, αλλά, χρησιμοποιούνται από τους ρω-

σόδουλους σαν προμετωπίδα της σοσιαλφασιστικής, φιλοπόλεμης και σαμποταριστικής τους πολιτικής. Τέτοιοι είδους φιλοευρωπαίοι είναι τόσο εγκληματικά επικίνδυνοι όσο οι αντίστοιχοι του ΣΥΝ, που εξασφαλίζουν τον εξαγνισμό των κνιτών στα μάτια της Ευρώπης και στη συνέχεια την βάνουση εισόδου τους στην κρατική μηχανή. Απέναντι σε μια ευρωπαϊκή πρόσοψη που κρύβει φίδια οι αυτοδυναμικοί του ΠΑΣΟΚ, αποτελούν, όπως και το 1989 τη σχετική πρόοδο. Επειδή δεν χάσαμε ποτέ από τα μάτια μας τον κύριο εχθρό και τη γενική του πολιτική ταχτική μπορέσαμε, παρά τα τρία λάθη αυτής της περιόδου που περιγράψαμε, να σταθούμε στη σωστή μεριά.

Μείναμε λοιπόν σταθεροί στη γενική εθνική γραμμή και καταγγείλαμε την πολεμοκάπηλη και ρωσόφιλη εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη, μείναμε σταθεροί στην πολιτική καταγγελία του παραγωγικού σαμποτάζ στο οποίο επιδόθηκε

αυτή η κυβέρνηση, μείναμε σταθεροί στην καταγγελία των πολιτικών της εκκαθαρίσεων καθώς και της συμμαχίας της με τον σοσιαλφασιστικό ΣΥΝ. Η διαφορά μας τώρα σε σχέση με την προηγούμενη περίοδο είναι ότι τώρα δεν θεωρούμε την κυβέρνηση Σημίτη σαν μια ταλαντευόμενη ενδιάμεση δύναμη που περιλαμβάνει μια προοδευτική τάση που πασχίζει να αυτονομηθεί, αλλά σαν την πιο δεξιά ως τα τώρα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Αυτή η διαπίστωση δεν έρχεται καθόλου σε σύγκρουση με την υποχρέωσή μας να διαφωτίσουμε και να σπρώξουμε σε σύγκρουση με τη σοσιαλφασιστική και προδοτική ηγεσία τους τα πιά δημοκρατικά, και φιλοευρωπαϊκά κομμάτια της λαϊκής και της κομματικής βάσης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό ισχύει και για τους δημοκράτες που είναι εγκλωβισμένοι στον ακόμα πιο βρωμερό Συνασπισμό.

Αλλωστε η πραγματική πολιτική του ενιαίου μετώπου είναι να συγκεντρώσουμε τα πυρά μας στη σοσιαλφασιστική τάση μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή, στο μέτωπο Λαλιώτη - ΣΥΝ - ψευτοΚΚΕ αξιοποιώντας κάθε πολιτική αντίθεση ενάντια σ' αυτούς, ενάντια στο κέντρο της σημερινής αντίδρασης.

GOODYEAR: Καταρρέει η μεγάλη βιομηχανία

Μία μεγάλη βιομηχανία, το εργοστάσιο ελαστικών της Goodyear στη Θεσσαλονίκη, οδηγήθηκε σε κλείσιμο από την πολιτική του οικονομικού σαμποτάζ. Μετά το κλείσιμο της Pirelli το 1991, αυτό το εργοστάσιο ήταν η τελευταία βιομηχανική μονάδα παραγωγής ελαστικών στη χώρα μας.

Η Ελλάδα είναι τώρα η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που θα εισάγει όλα τα ελαστικά που χρησιμοποιεί. Όταν λειτουργούσε και η Pirelli, το 75% των ελαστικών που αγόραζαν οι Έλληνες κατασκευαζόταν στην Ελλάδα. Η Goodyear Hellas, ήταν σε θέση να καλύπτει, από μόνη της, το 50% των αναγκών της εγχώριας αγοράς, ενώ πραγματοποιούσε εξαγωγές αξίας περίπου 5 δισ. δρχ.

Συνολικά στην επιχείρηση απασχολούνταν 415 εργαζόμενοι. Απ' αυτούς οι 350 απολύθηκαν. Οι υπόλοιποι απασχολούνται στο Τμήμα Πωλήσεων το οποίο παραμένει ανέπαφο.

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ χρησιμοποίησε το κλείσιμο του εργοστασίου και την αντίδραση των εργαζομένων για να στραφεί ενάντια στους "βρωμερούς" ευρωπαίους καπιταλιστές που κλείνουν μια κερδοφόρα επιχείρηση για να αναζητήσουν δήθεν φτηνότερα εργατικά χέρια και χαμηλότερο κόστος παραγωγής σε άλλες χώρες, σύμφωνα με τη δικιά τους εξήγηση.

Αλλά η αλήθεια δεν είναι αυτή. Η Goodyear είχε έτοιμο ένα εκσυγχρονιστικό πλάνο για το εργοστάσιο με στόχο την «εγκατάσταση γραμμών παραγωγής για προϊόντα υψηλής τεχνολογίας». Τελικά το εργοστάσιο έκλεισε γιατί σύμφωνα με τις δηλώσεις

εκπροσώπων της εταιρίας «στο εργοστάσιο της Ελλάδας που είναι ένα από τα μικρότερα στον ευρωπαϊκό χώρο και ανεξάρτητα από το κόστος παραγωγής, η εφαρμογή νέων τεχνολογιών κρίνεται οικονομικά ασύμφορη» (Ελευθεροτυπία, 25/7).

Μία πολυεθνική σαν τη Goodyear είναι λογικό να σκέφτεται με βάση το κέρδος. Όμως η Goodyear δεν έκλεισε ένα κερδοφόρο εργοστάσιο. Έκλεισε ένα εργοστάσιο οικονομικά ασύμφορο γι' αυτήν, για να κάνει τελικά την προγραμματισμένη επένδυση της σε άλλες χώρες. Το ερώτημα είναι γιατί η Goodyear έκρινε «οικονομικά ασύμφορη» την επένδυση της στην Ελλάδα. Και αυτο πρέπει να έχει να κάνει με τη γενικότερη πολιτική της καταστροφής της βιομηχανίας που ακολουθεί ο σοσιαλφασισμός και που έχει δημιουργήσει ένα τέτοιο αρνητικό επενδυτικό κλίμα στη χώρα μας, ώστε να διώχνει όλες τις μεγάλες ξένες επενδύσεις με τελευταίο λαμπρό παράδειγμα τα Μεταλλεία της Κασσάνδρας.

Το κλείσιμο του εργοστασίου της Goodyear δεν αποτελεί μοναδικό φαινόμενο. Εντάσσεται στα πλαίσια της λεγόμενης "πολυεθνικής αποβιομηχάνισης" της χώρας, η οποία δε θα σταματήσει εδώ. Τα τελευταία χρόνια υπήρξε ένας σημαντικός αριθμός εταιριών που έκλεισαν τα εργοστάσιά τους στη χώρα μας και υποκατέστησαν την παραγωγή τους με εισαγωγές, αξιοποιώντας το δίκτυο που είχαν διαμορφώσει. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα όλων η Pirelli που έκλεισε ύστερα από απεργίες με τη σοσιαλφασιστική γραμμή "Καμία απόλυση". Ακολουθεί

η UCAR, με το κλείσιμο του εργοστασίου της στην Πάτρα, πριν από περίπου δύο χρόνια. Στην απόφαση για διακοπή της παραγωγικής της δραστηριότητας οδηγήθηκε τον περασμένο Νοέμβριο και η Sandoz.

Στο ίδιο φαινόμενο της «παραγωγικής υποχώρησης» των πολυεθνικών μπορεί να ενταχθεί το κλείσιμο του εργοστασίου της MONYAA, από το γερμανοαυστριακό όμιλο που το είχε εξαγοράσει αλλά και το κλείσιμο του εργοστασίου της "Θεοχαράκης Α.Ε." (ΤΕΟΚΑΡ) στο Βόλο. Τόσο τα προϊόντα που παρήγαγε η MONYAA, όσο και τα NISSAN, εισάγονται τώρα από άλλες χώρες παραγωγής και διατίθενται μέσω των δικτύων που είχαν διαμορφώσει οι δύο εταιρίες ως παραγωγοί. Μία άλλη παρόμοια περίπτωση είναι αυτή της Procter & Gamble, η οποία μέχρι πέρσι παρήγαγε προϊόντα της στην Ελλάδα, μέσω υπεργολαβιών, τις οποίες έχει εγκαταλείψει (Καθημερινή, 28/7). Όλοι αυτοί δεν είναι "κακοί, ανθέλληνες" ευρωπαίοι καπιταλιστές. Είναι καπιταλιστές που αποθαρρύνονται από την οικονομική ασφυξία που επιβάλλει όχι ο λαός και η εργατική τάξη της χώρας αλλά η κρατική πολιτική και η ελεγχόμενη από το ψευτοΚΚΕ συνδικαλιστική γραφειοκρατία που χτυπάνε κάθε αναπτυξιακή προσπάθεια αφήνοντας ανέπαφες μόνο τις ρόσικες βδέλλες (δες Κόκκαλη, Μπόμπολα, Εμφιετζόγλου), από τη συνολική υποδομή στην Ελλάδα που βρίσκεται σε κακή κατάσταση. Ο υφυπουργός Εργασίας Λάμπρος Κανελλόπουλος έκανε μια προσπάθεια να διατηρήσει το εργοστάσιο υποσχόμε-

νος στον αντιπρόεδρο του ευρωπαϊκού τμήματος της εταιρίας Βιλέντσι, κρατική υποστήριξη στην αναδιάρθρωση του. Ο Βιλέντσι επιφυλάχτηκε ν' απαντήσει (Ελευθεροτυπία, 31/7).

Ο Κανελλόπουλος και σαν πρόεδρος της ΓΣΕΕ το 1991, είχε επέμβει για τη διατήρηση του εργοστασίου της Pirelli αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Αναμφισβήτητα αυ-

τές είναι θετικές προσπάθειες.

Όμως δεν αρκεί ένας Κανελλόπουλος για να λύσει το πρόβλημα. Πρέπει να τσακιστεί συνολικά η αντιαναπτυξιακή οικονομική πολιτική του σαμποτάζ και της υποτέλειας που εφαρμόζει το ρωσόδουλο μπλοκ και εκεί πρέπει να στρέψει το εργατικό κίνημα τα πυρά του σήμερα.

Να μην ξεχνάμε τους διαρρήχτες

Πέρασαν 11 χρόνια από τις 17 Ιούλη του 1985, που οι διαρρήχτες καθοδηγητές του "Μ-Λ Κ.Ε." μήκαν νύχτα από 3 έως τις 5 το πρωί στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ στην Παλιά Κοκκινιά και μας έκλεισαν 300 δεσμίδες χαρτί αξίας τότε 700.000 δραχμών.

Πρέπει να θυμίσουμε στους αναγνώστες μας ότι η ΟΑΚΚΕ είχε προκύψει από διάσπαση του ΕΚΚΕ-ΜΛ ΚΚΕ για την οποία την ευθύνη είχαν οι διαρρήχτες και η ΟΑΚΚΕ αποτελούσε το 40% περίπου των δυνάμεων της ενιαίας οργάνωσης.

Τη συγκεκριμένη εποχή η περιουσία ήταν περίπου 2.700.000 σε χαρτί, μηχανήματα και χρήματα, μια περιουσία που είχε προκύψει από τις γενναίες εισφορές των μελών του ΕΚΚΕ-ΜΛ ΚΚΕ και ήταν καθόλα δίκαιο να αντιστοιχεί στην ΟΑΚΚΕ η ποσότητα των 300

δεσμίδων. Παρόλα αυτά είχαμε ζητήσει μια διαπραγμάτευση γι' αυτό το ζήτημα και είχε έρθει αντιπροσωπεία των διαρρηχτών στα γραφεία της Π. Κοκκινιάς για να συζητήσουμε όπως εμείς νομίζαμε, ενώ αυτοί είχαν έρθει για να βολιδοσκοπήσουν πως θα μπορούσαν. Αυτοί οι σοσιαλφασιστές είχαν τότε ένα στόχο, να μην ακουσθεί η φωνή της ΟΑΚΚΕ. Είχαν αυταπάτες ότι με τέτοια τερτίπια θα εμπόδιζαν την ΟΑΚΚΕ να αναπτυχθεί και ότι θα έκρυβαν την προδοσία τους. Η ιστορία απόδειξε ότι όχι μόνο απότυχαν σ' αυτό το στόχο τους, αφού η πολιτική φωνή της ΟΑΚΚΕ ασκεί πολύ μεγαλύτερη επίδραση από ότι η δικιά τους, αλλά ότι πήραν την τιμωρία που τους άξιζε. Γιατί μέσα στο κίνημα όλο και περισσότεροι αναφέρονται με το χαρακτηρισμό που τους αξίζει: Διαρρήχτες.

Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης

Το κατηγορητήριο ενάντια στους Μβάντιτς-Κάρατζιτς για τη σφαγή της Σρεμπρένιτσα

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας παρουσιάσαμε την πρώτη πράξη κατηγορίας του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, για εγκλήματα πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία, ενάντια στους σερβοφασίστες ηγέτες Μβάντιτς και Κάρατζιτς. Σήμερα, δημοσιεύουμε τη δεύτερη πράξη κατηγορίας του Δικαστηρίου, με ημερομηνία 16 Νοέμβρη 1995, που αφορά τη σφαγή των Βοσνίων απ' τους σέρβους φασίστες μετά την κατάληψη της Σρεμπρένιτσα. Το παρακάτω κείμενο πήραμε από τη γαλλική εφημερίδα *Monde* της Πέμπτης 27 Ιούνη 1996, όπως και το πρώτο μέρος του κατηγορητηρίου που ήδη δημοσιεύσαμε (*Monde*, 26 Ιούνη 1996).

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΕΞΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΡΕΜΠΡΕΝΙΤΣΑ

Ο Ρίτσαρντ Τζ. Γκόλντστούν, εισαγγελέας του Διεθνούς Δικαστηρίου για την πρώην Γιουγκοσλαβία, στη βάση των εξουσιών που του δίνει το άρθρο 18 του καταστατικού του Δικαστηρίου κατηγορεί:

Τον ΡΑΤΚΟ ΜΛΑΝΤΙΤΣ και ΡΑΝΤΟΒΑΝ ΚΑΡΑΤΖΙΤΣ

για γενοκτονία, εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα και παραβίαση των νόμων ή εθίμων του πολέμου με τον τρόπο που περιγράφεται παρακάτω:

*Ζώνη ασφαλείας της Σρεμπρένιτσα

Αφού ο πόλεμος ξέσπασε στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες κατέλαβαν μουσουλμανικά χωριά στο ανατολικό τμήμα της χώρας προκαλώντας την έξοδο των Βόσνιων Μουσουλμάνων προς τους θύλακες του Γκόραζντε, Ζέπα, Τούζλα και Σρεμπρένιτσα (...)

Στις 16 Απρίλη 1993, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (...) υιοθέτησε την απόφαση 819 που απαιτούσε απ' όλα τα μέρη της σύγκρουσης στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη να θεωρήσουν τη Σρεμπρένιτσα και τα περίχωρα της μια ζώνη ασφαλείας που δε θα' πρεπε να γίνει ο στόχος ενόπλων επιθέσεων ή κάθε άλλης εχθρικής πράξης (...).

Πριν την επίθεση των βοσνιακών σερβικών δυνάμεων, όπως περιγράφεται στο παρόν κατηγορητήριο, ο βοσνιακός μουσουλμανικός πληθυσμός εκτιμιόταν σε 60.000 άτομα.

*Επίθεση ενάντια στη ζώνη ασφαλείας της Σρεμπρένιτσα

Προς την 6η Ιούλη 1995, ο σέρβικος βοσνιακός στρατός βομβάρδισε τη Σρεμπρένιτσα και επιτέθηκε στις θέσεις των παρατηρητών του Ο.Η.Ε. που βρίσκονταν στη ζώνη ασφαλείας, όπου είχαν στρατοπεδεύσει Ολλανδοί στρατιώτες. Η επίθεση (...) συνεχίστηκε ως τις 11 Ιούλη 1995, ημερομηνία στην οποία οι πρώτες μονάδες των βοσνιακών σέρβικων δυνάμεων που επιτίθονταν μπήκαν στη Σρεμπρένιτσα.

Οι άντρες, γυναίκες και παιδιά που έμειναν στη Σρεμπρένιτσα, μετά την αρχή του πολέμου, υιοθέτησαν δύο τρόπους συμπεριφοράς, διαφορετικούς. Πολλές χιλιάδες γυναίκες, παιδιά και άντρες, στο μεγαλύτερο μέρος ηλικιωμένοι, έφυγαν προς τη βάση του Ο.Η.Ε. στο Ποτκάρι, στη ζώνη ασφαλείας, όπου ζήτησαν την προστασία του ολλανδικού συντάγματος. Έμειναν στη βάση από τις 11 ως τις 13 Ιούλη, ημερομηνία στην οποία φυγαδεύτηκαν όλοι κάτω από την επίβλεψη των βόσνιων σέρβων στρατιωτών σε αυτοκίνητα και φορτηγά που τα οδηγούσαν αυτοί οι τελευταίοι.

Μια δεύτερη ομάδα με περίπου 15.000 άντρες Μουσουλμάνους Βόσνιους που συνοδεύονταν από μερικές γυναίκες και παιδιά σχηματίστηκε στο Σούσνιαρι, το βράδυ της 11ης Ιούλη και έφυγε σε μια απέραντη πομπή μέσα από δάση στην κατεύθυνση της Τούζλα. Ένα τρίτο, περίπου, αυτής της ομάδας αποτελούνταν από Βόσνιους στρατιώτες οπλισμένους και ένοπλους Βόσνιους πολίτες. Οι υπόλοιποι ήταν πολίτες άοπλοι.

*Τα γεγονότα στο Ποτοκάρι

Στις 11 και 12 Ιούλη 1995, ο Ράτκο Μβάντιτς και τα μέλη του ανώτατου επιτελείου του συνάντησαν στο Μπράτουνατς τους Ολλανδούς αξιωματικούς και τους αντιπροσώπους των Μουσουλμάνων φυγάδων του Ποτοκάρι (...). Ο Ράτκο Μβάντιτς κυρίως ενημέρωσε τους συνομιλητές του ότι οι Βόσνιοι Μουσουλμάνοι στρατιώτες που θα έδιναν τα όπλα τους, θα τους μεταχειρίζονταν σαν αιχμαλώτους πολέμου, με τους όρους των συνθηκών της Γενεύης και ότι δε θα έκανε κανένα κακό στους φυγάδες που είχαν διοχετευθεί στο Ποτοκάρι (...).

Στις 12 Ιούλη 1995, ο Ράτκο Μβάντιτς έφτασε στο Ποτοκάρι συνοδευόμενος από τους αξιωματικούς του και μια μονάδα τηλεόρασης (...) Με τις διαταγές του και με την παρουσία του περίπου 50 με 60 Λεωφορεία έφτασαν στη βάση του Ο.Η.Ε. Μετά άρχισε η εκκένωση των φυγάδων (...). Οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες χώρισαν τους άντρες, τις γυναίκες και τα παιδιά (...), με την παρουσία και τις εντολές του Ράτκο Μβάντιτς.

Οι άντρες (...) οδηγήθηκαν σε διάφορα μέρη στο Ποτοκάρι και στα περίχωρα. Ο Ράτκο Μβάντιτς και οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες, κάτω από την καθοδήγηση του, ενημέρωσαν ορισμένους απ' αυτούς τους άντρες ότι θα διοχετεύονταν και θα ανταλλάσσονταν με Σέρβους Βόσνιους στρατιώτες της Τούζλα.

Οι περισσότεροι από τους άντρες που χωρίστηκαν απ' τους άλλους φυγάδες στο Ποτοκάρι, μεταφέρθηκαν στο Μπράτουνατς και κατόπιν στην περιοχή του Καρακάι όπου σφαχτήκαν από τους Βόσνιους Σέρβους στρατιώτες.

Ανάμεσα στις 12 και 13 Ιούλη 1995, οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες εκτέλεσαν μαζικά τους άντρες και τις Βόσνιες Μουσουλμάνες γυναίκες σε διάφορα μέρη γύρω από τη βάση του Ο.Η.Ε. όπου είχαν καταφύγει (...). Αυτές οι σφαγές προκάλεσαν ένα τέτοιο πανικό ανάμεσα στους Μουσουλμάνους που έμειναν εκεί, ώστε μερικοί αυτοκτόνησαν και όλοι οι άλλοι δέχτηκαν να εγκαταλείψουν το θύλακα.

Η εκκένωση όλων των Μουσουλμάνων φυγάδων πήρε τέλος στις 13 Ιούλη 1995. Στη συνέχεια, στην επίθεση των Σέρβων Βόσνιων ενάντια στη ζώνη ασφαλείας και ενάντια σε άλλες, ο μουσουλμανικός πληθυσμός πρακτικά εξαφανίστηκε απ' το θύλακα της Σρεμπρένιτσα.

*Παραδόσεις και εκτελέσεις

Ανάμεσα στο βράδυ της 11ης Ιούλη 1995 και το πρωί της 12ης Ιούλη η απέραντη πομπή των Μουσουλμάνων που σχηματίστηκε στο Σούσνιαρι έφυγε απ' τη Σρεμπρένιτσα ανάμεσα σε δάση προς την Τούζλα (...).

Μόλις η πομπή μπήκε στις ζώνες που ελέγχονταν από τους Βόσνιους Σέρβους στα περίχωρα του Μπουλτζίμ, έγινε αντικείμενο επίθεσης (...). Ένας μεγάλος αριθμός Μουσουλμάνων σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν και η πομπή αυτή διαірθηκε (...). Περίπου, ένα τρίτο, κύρια στρατιώτες (...) έφτασαν στην Τούζλα σώοι και υγιείς. Οι άλλοι πιάστηκαν σε παγίδα πίσω από τις βοσνιακές σέρβικες γραμμές.

Χιλιάδες Μουσουλμάνοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι ή παραδόθηκαν στους Βόσνιους Σέρβους στρατιώτες, κάτω από την καθοδήγηση και τον έλεγχο του Ράτκο Μβάντιτς και Ράντο-

βαν Κάρατζιτς. Πολλοί παραδόθηκαν γιατί τους βεβαίωσαν ότι δε θα τους έκαναν κανένα κακό (...).

Ένας μεγάλος αριθμός εκτελέστηκαν μαζικά (...). Οι περιπτώσεις των μαζικών εκτελέσεων περιλαμβάνουν κυρίως, χωρίς να περιορίζονται μόνο σ' αυτές:

- στις 13 Ιούλη 1995, δίπλα στο Νεζούκ, μια ομάδα δέκα Μουσουλμάνων Βόσνιων αντρών αιχμαλωτίστηκε. Οι Σέρβοι στρατιώτες εκτέλεσαν μαζικά ορισμένους απ' αυτούς τους άντρες, κυρίως τον Μιρσάντ Αλίспаχιτς και Χαζρουντίν Μεσάνοβιτς.

- στις 13 Ιούλη 1995, στις άκρες του ποταμού Γιαντάρ, ανάμεσα στο Κόνιεβιτς Πόλε και τη Ντρινγιάκα, οι Σέρβοι στρατιώτες εκτέλεσαν μαζικά 15 Μουσουλμάνους άντρες (...). Ανάμεσα στα θύματα ήταν οι Χαμέντ Ομέροβιτς, Άζεμ Μούγιτς και Ισμέτ Αχμέτοβιτς.

- στις 13 Ιούλη 1995, δίπλα στο Κόνιεβιτς Πόλιε οι Σέρβοι στρατιώτες εκτέλεσαν μαζικά εκατοντάδες Μουσουλμάνους, στους οποίους περιλαμβάνονται γυναίκες και παιδιά.

- στις 17 ή 18 Ιούλη 1995 στα περίχωρα του Κόνιεβιτς Πόλιε οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες αιχμαλώτισαν 150 ως 200 Βόσνιους Μουσουλμάνους και εκτέλεσαν μαζικά τους μισούς απ' αυτούς.

- στις 18 ή 19 Ιούλη 1995, κοντά στο Νεζούκ, περίπου 20 ομάδες που κάθε μια περιελάμβανε 5 ως 10 άντρες Μουσουλμάνους Βόσνιους παραδόθηκαν στους Σέρβους Βόσνιους στρατιώτες. Μετά την παράδοση τους, οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες τους διέταξαν να παραταχτούν και τους εκτέλεσαν μαζικά.

- στις 20 ή 21 Ιούλη 1995, κοντά στο χωριό Μέσες, οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες, χρησιμοποιώντας μεγάφωνα κάλεσαν του Βόσνιους Μουσουλμάνους άντρες που είχαν δραπετεύσει από τη Σρεμπρένιτσα να παραδοθούν και τους βεβαίωσαν ότι δε θα τους έκαναν κανένα κακό. Περίπου 350 απάντησαν σ' αυτές τις εκκλήσεις και παραδόθηκαν. Οι Βόσνιοι Σέρβοι στρατιώτες μετάφεραν 150 περίπου, τους έδωσαν εντολή να σκάσουν τον τάφο τους και τους εκτέλεσαν μαζικά.

Στις 21 ή 22 Ιούλη, κοντά στο χωριό Μέσες, ένας εκσκαφέας άνοιξε ένα μεγάλο όρυγμα και οι Βόσνιοι Σέρβοι στρατιώτες έδωσαν την εντολή σε περίπου 260 άντρες Μουσουλμάνους Βόσνιους, που είχαν αιχμαλωτιστεί, να τοποθετηθούν γύρω από το όρυγμα. Αυτοί οι Μουσουλμάνοι περικυκλώθηκαν από στρατιώτες και πήραν την εντολή να μην κινηθούν γιατί αλλιώς θα εκτελούνταν. Μερικοί κινήθηκαν και εκτελέστηκαν. Αυτοί που έμειναν σπρόχτηκαν στο όρυγμα και θάφτηκαν ζωντανοί.

Ένας μεγάλος αριθμός Μουσουλμάνων που παραδόθηκαν μεταφέρθηκαν στα σημεία συγκέντρωσης (...) Ανάμεσα στις 12 και 14 Ιούλη 1995, σε πολλά απ' αυτά τα σημεία, περιλαμβανομένου του υπόστεγου του Μπράτουνατς και του ποδοσφαιρικού γηπέδου της Κασάμπα, ο Ράτκο Μβάντιτς απευθύνθηκε στους κρατούμενους. Πολλές φορές τους είπε ψέματα, βεβαιώνοντας τους ότι δε θα τους έκανε κανένα κακό και ότι θα ανταλλάσσονταν με Σέρβους Βόσνιους αιχμαλώτους του κυβερνητικού βοσνιακού στρατού. Ανάμεσα στις 12 και 14 Ιούλη, οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες προχώρησαν σε μια αυθαίρετη επιλογή κρατούμενων που εκτέλεσαν μαζικά.

*Μαζικές εκτελέσεις στο Καρακάι

Στις 14 Ιούλη 1995 οι Βόσνιοι Σέρβοι στρατιώτες μετάφεραν χιλιάδες Μουσουλμάνους κρατούμενους απ' το Μπράτουνατς, την Κράβιτσα και αλλού σ' ένα σημείο συγκέντρωσης, σ' ένα σχολικό κέντρο κοντά στο Καρακάι. Οι στρατιώτες, Σέρβοι Βόσνιοι έδωσαν την εντολή στους κρατούμενους να βγάλουν τα σακάκια τους και τα άλλα ρούχα και να τα βάλουν μπροστά, στην αίθουσα των σπορ (...). Σ' αυτό το σχολικό κέντρο ο Ράτκο Μβάντιτς συνομίλησε με τους υφιστάμενους του και απευθύνθηκε σε μερικούς Μουσουλμάνους κρατούμενους.

Σε πολλές περιπτώσεις στις 14 Ιούλη 1995 οι Σέρβοι Βόσνιοι στρατιώτες σκότωσαν τους Βόσνιους Μουσουλμάνους κρατούμενους σ' αυτό το σχολικό κέντρο. Σε όλη τη διάρκεια της μέρας, της 14ης Ιούλη 1995, οι Βόσνιοι Σέρβοι στρατιώτες μετάφεραν όλους τους Μουσουλμάνους κρατούμενους σε μικρές ομάδες έξω από το σχολείο και από τη σάλα των σπορ και τους ανέβασαν σε φορτηγά που οδηγούσαν και επιβλέπονταν από τους Σέρβους Βόσνιους στρατιώτες. Πριν τους ανεβάσουν σ' αυτά τα φορτηγά, τους έδεναν συχνά τα χέρια πίσω στην πλάτη ή τους έδεναν τα μάτια. Οι κρατούμενοι, στη συνέχεια, οδηγήθηκαν σε δύο σημεία τουλάχιστον, κοντά στο Καρακάι.

Με την άφιξη σ' αυτά τα σημεία, οι Βόσνιοι Σέρβοι στρατιώτες έδωσαν διαταγή στους κρατούμενους που είχαν τα μάτια δεμένα ή τα χέρια δεμένα, να κατέβουν απ' τα φορτηγά και τους εκτέλεσαν μαζικά. Μαζικές εκτελέσεις έγιναν απ' το μεσημέρι ως περίπου τα μεσάνυχτα της 14ης Ιούλη 1995.

Οι στρατιώτες έθαψαν τους εκτελεσμένους σε κοινούς τάφους κοντά στους τόπους εκτέλεσης.

Οι μαζικές εκτελέσεις Βόσνιων Μουσουλμάνων αντρών που διαπράχτηκαν στις 14 Ιούλη 1995, κοντά στο Καρακάι, έφεραν το τέλος σε χιλιάδες ζωές.

ΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ

ΡΑΝΤΟΒΑΝ ΚΑΡΑΤΖΙΤΣ, που γεννήθηκε στις 19 Ιούνη του 1945 στο δήμο του Σάβνικ, στη Δημοκρατία του Μαυροβουνίου. Είναι πρόεδρος της διοίκησης των Σέρβων της Βοσνίας από τις 13 Μάη 1992, περίπου.

ΡΑΤΚΟ ΜΛΑΝΤΙΤΣ, που γεννήθηκε στις 12 Μάρτη 1943 στο δήμο του Καλίνοβικ, στη Δημοκρατία της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Είναι αξιωματικός καριέρας στο στρατό των Σέρβων της Βοσνίας, με το βαθμό του στρατηγού. Καταλαμβάνει τις λειτουργίες του αρχηγού της διοίκησης των Σέρβων της Βοσνίας από τις 14 Μάη 1992, περίπου.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΙΚΑ ΑΝΩΤΕΡΩΝ

[Όπως στην πρώτη πράξη κατηγορίας, έτσι και σ' αυτή υπενθυμίζονται οι εξουσίες που ασκούνται από τους δύο άντρες]

ΓΕΝΙΚΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ

[Όπως και το πρώτο κατηγορητήριο, έτσι κι αυτό υπενθυμίζει ότι η Βοσνία ήταν το θέατρο μιας ένοπλης σύγκρουσης και βρισκόταν κάτω από μερική κατοχή, ότι αυτές οι πράξεις που

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα σημαντικό άρθρο για τον αθλητισμό της Νέας Ανατολής της 12ης Ιούνης 1987 (φ. 44) που το επεξεργαστήκαμε και το αναπτύξαμε σε μερικά σημεία του.

Κρίνουμε σκόπιμο με αφορμή αυτές τις μέρες των Ολυμπιακών αγώνων της Ατλάντας που τόσο έντονα διατυμπανίζονται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και που τραβάνε πάνω τους το ενδιαφέρον των πλατειών λαϊκών μαζών σ' όλο τον κόσμο, να τοποθετήσουμε μερικές χοντρικές μας απόψεις για τον αθλητισμό και τα αθλητικά παιχνίδια.

Αν θέλουμε να συνοψίσουμε με δυο λόγια τη στάση μας απέναντι σ' αυτό που η κυρίαρχη γνώμη ονομάζει αθλητισμό είμαστε υποχρεωμένοι να αρνηθούμε ολόκληρα τη χρησιμοποίηση αυτού του όρου στον εξοντωτικό και απάνθρωπο ανταγωνισμό στον οποίο έχουν αποδυθεί σε πελώρια κλίμακα ιδιαίτερα στα τελευταία 40 χρόνια, άτομα, ομάδες και έθνη, χρησιμοποιώντας και κουρελιάζοντας κορμιά και συνειδήσεις για να υπηρετήσουν τους πιο ιδιοτελείς και βρώμικους στόχους.

Ο αθλητισμός δε μπορεί παρά νάχει σαν πρωταρχικό του στόχο την ανάπτυξη των σωματικών ικανοτήτων και της σωματικής υγείας του ανθρώπου.

Αυτό το στόχο πρέπει να τον ικανοποιεί ο αθλητισμός με ένα τέτοιο

τρόπο που να μη φέρνει τη σωματική ανάπτυξη σε σύγκρουση με τη ψυχική και πνευματική ανάπτυξη αλλά αντίθετα να τις υπηρετεί. Πρέπει δηλαδή να βρίσκεται ο αθλητισμός στην υπηρεσία και να είναι μέρος της ολόπλευρης ανάπτυξης του ανθρώπου. Και όταν λέμε άνθρωπος δεν εννοούμε μόνο τον ατομικό άνθρωπο αλλά και μάλιστα περισσότερο την κοινωνία.

Είναι τέτοιος αυτός ο αθλητισμός που παρακολουθεί σήμερα ο λαός μας, και οι λαοί όλο του κόσμου ζωντανά ή μέσα από τις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες; Είναι αθλητισμός αυτό που προβάλλεται σήμερα σαν ακραίο του επίτευγμα; Είναι πραγματικά υπόδειγμα αθλητών αυτοί οι "ήρωες" με τους ισχυρούς μυς και τις επιδεξιότητες που κατά κόρον προβάλλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης;

Πιστεύουμε πως δεν είναι.

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΥΠΕΡΑΘΛΗΤΗΣ

Κατ' αρχήν αυτός ο αθλητισμός δεν αναπτύσσει το σώμα των ανθρώπων.

Αυτό δεν το κάνει με δυο τρόπους που αποτελούν δυο αντίθετες όψεις του ίδιου φαινομένου.

Από τη μια αυτός αφήνει αγύμναστη την τεράστια πλειοψηφία του πληθυσμού και από την άλλη γυμνάζει υπερβολικά μια πολύ μικρή μειοψηφία. Αυτό το φαινόμενο μπορεί να συνοψιστεί παραστατικά σε ένα στάδιο ή ένα γήπεδο.

Σε μια δοσμένη στιγμή μιας συνηθισμένης αθλητικής αναμέτρησης μπορεί να παρατηρήσει κανείς μια τεράστια μάζα αγύμναστων, δηλαδή όχι αναπτυγμένων και όχι πραγματικά υγιών σωματικά ανθρώπων που λέγονται φίλαθλοι ή θεατές να παρακολουθούν και να ζητωκραυγάζουν μια ασήμαντη μειοψηφία τόσο πολύ

γυμνασμένων ανθρώπων που έχουν καταντήσει σωματικά άρρωστοι.

Αν το πρώτο σκέλος αυτής της αντίφασης, είναι αμέσως κατανοητό, δηλαδή η ύπαρξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των αγύμναστων, το δεύτερο σκέλος κρύβεται σκόπιμα, διαστρεβλώνεται μέχρι που να αντιστρέφεται από αυτούς που κρατάνε στα χέρια τους τα όργανα προπαγάνδας των κυρίαρχων τάξεων σε παγκόσμια κλίμακα.

Ο μέσος μεγάλος αθλητής, εκείνος ιδιαίτερα που κατεβαίνει με μια κρατική φανέλα στις διεθνείς αθλητικές αναμετρήσεις είναι κατά κανόνα ένας εξαιρετικά ταλαιπωρημένος άνθρωπος.

Ο διεθνής ανταγωνισμός είναι τόσο σκληρός, τόσο οξυμένος και τόσο αδυσώπητος που αυτοί οι άνθρωποι, ακόμα και αυτοί με τις χειρότερες επιδόσεις, έχουν αναπτύξει σ' ένα ακραίο βαθμό κάποια, ή κάποιες σωματικές ικανότητες. Τις έχουν αναπτύξει σε τέτοιο βαθμό ώστε να έχει χαθεί η σωματική τους ισορροπία.

Για παράδειγμα, οι δρομείς μεγάλων αποστάσεων έχουν φτιάξει μια πελώρια, σκληρυμένη καρδιά σ' ένα εξαιρετικά ισχύο σώμα. Αυτοί οι άνθρωποι έχει αποδειχτεί στατιστικά ότι έχουν σοβαρά καρδιακά προβλήματα σε μεγαλύτερη ηλικία.

Οι δρομείς ημιαντοχής έχουν αποδειχτεί ότι έχουν πολύ σοβαρά ορμονικά προβλήματα, που τους οδηγούν ακόμα και σε μορφές ανικανότητας.

Οι δρομείς ταχύτητας έχουν την αντίφαση των πολύ αναπτυγμένων μυώνων και των λίγο-πολύ περιορισμένων σε δυνατότητες τενόντων.

Είναι κάπως σα να είναι τοποθετημένη μια πελώρια μηχανή σε ένα μεσαίων επιδόσεων αυτοκίνητο. Αυτός είναι ο λόγος που αυτοί οι δρομείς παθαίνουν τόσο συχνά θλάσεις. Οι αθλήτριες αντοχής και ημιαντοχής έχουν τρομαχτικές ορμονικές

επιπτώσεις, ενώ το μεγαλύτερο έγκλημα του ιμπεριαλισμού και σοσιαλϊμπεριαλισμού γίνεται στη γυμναστική, όπου οι προπονητές κόβουν την περίοδο στις έφηβες, τις παραμορφώνουν και αλλάζουν το δρόμο της φυσικής τους ανάπτυξης.

Αντίστοιχα φαινόμενα ανισορροπίας που φέρνει η αφύσικη και μονομερής ανάπτυξη παρατηρούνται σ' όλους τους αθλητές αυτού του επιπέδου.

Ο ίδιος τρόπος που ακολουθούν για να φτάσουν σε τέτοια αποτελέσματα είναι δεμένος με μια τόσο σκληρή και κουραστική εκγύμναση που ξεπερνάει κατά πολύ τις ιδιότητες με τις οποίες η φύση προίκισε μέσα στους αιώνες το ανθρώπινο σώμα.

Οι στατιστικές για την επιβίωση του μέσου σύγχρονου μεγάλου αθλητή έχουν αποδείξει ότι αυτός έχει ένα μέσο όρο ζωής μικρότερο τουλάχιστον κατά 10 χρόνια από εκείνον ενός ελάχιστα γυμνασμένου ανθρώπου.

Αυτά ισχύουν όχι μόνο στον κλασσικό αθλητισμό όπου ο αθλητής υποχρεώνεται διαρκώς να καταρρίπτει τις φυσικές ανθρώπινες ιδιότητες του στο όνομα του ρεκόρ και να τσακίζει έτσι τον εαυτό του, αλλά και σ' αυτό που λέμε αθλητικά παιχνίδια, όπου ο ανταγωνισμός υποχρεώνει τους παίχτες να πάνε στο απόλυτο μέγιστο τη "φυσική τους κατάσταση" (δηλαδή την αφύσικη κατάσταση που είναι το αποτέλεσμα της πιο απάνθρωπης γυμναστικής) ώστε η τεχνική τους επιδεξιότητα να προστεθεί σε ένα ήδη υψηλό νούμερο "φυσικής" απόδοσης.

Όχι! Αυτοί που ονομάζουμε μεγάλοι αθλητές είναι κατά κανόνα σωματικά τραυματισμένοι άνθρωποι. Είναι σα σκοινιά έτοιμα να σπάσουν. Και συχνά σπάνε.

Τέτοιο σπάσιμο είναι οι μυϊκές θλάσεις των δρομέων και αλτών και οι οδονηρές αρθροπάθειες των αρσιβαριστών.

Όμως αν σωματικά είναι ταλαιπωρημένοι μια φορά αυτοί οι άνθρωποι, είναι άλλο τόσο ψυχικά και πνευματικά.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Στην πραγματικότητα αυτοί δε μπορούν να διαμορφωθούν αντίθετα με το σκληρό νόμο της ανάπτυξής τους. Κι αυτός είναι ο νόμος του ανταγωνισμού που σήμερα έχει φτάσει στο απόγειο του, δηλαδή στον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστών.

Οι αθλητές είτε σαν άτομα, είτε σαν ομάδες, είτε στον κλασσικό αθλητισμό, είτε στα αθλητικά παιχνίδια προβάλλουν κατ' αρχήν σαν όργανα του ανταγωνισμού διαφόρων μερίδων της αστικής τάξης μέσα σε κάθε χώρα. Οι μεγάλοι αθλητικοί σύλλογοι μέσα σε κάθε καπιταλιστική χώρα είναι

κανονικές αστικές επιχειρήσεις που δουλεύουν είτε απ' ευθείας για το δικό τους κέρδος είτε για το γόητρο άλλων μεγαλύτερων κερδοφόρων συγκροτημάτων, είτε για το γόητρο του συνολικού καπιταλιστή που είναι το κράτος.

Οι αθλητές λοιπόν σ' αυτούς τους συλλόγους είναι όργανα των ενδοαστικών ανταγωνισμών. Είναι σαν άλογα του ιπποδρόμου ή σαν αντίπαλοι μιας κοκορομαχίας. Η ιδεολογία τους είναι διαποτισμένη από τον ανταγωνισμό, έναν ανταγωνισμό που διαπερνάει και το εσωτερικό των ίδιων των ομάδων.

Οι εθνικές ομάδες είναι συνολική έκφραση της αστικής τάξης και πιο συγκεκριμένα η έκφραση του κράτους της. Σαν έκφραση του κράτους η εθνική ομάδα δεν έχει άμεσο στόχο το κέρδος αλλά έμμεσα, μέσα από την ενίσχυση του γοήτρου του κράτους που εκπροσωπεί. Έτσι η ύπαρξη της γίνεται άμεσα πολιτική. Η εθνική ομάδα γίνεται απ' ευθείας πολιτικό εργαλείο του κράτους, εργαλείο για χρήση και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό της χώρας. Μ' αυτή την έννοια η εθνική ομάδα γίνεται όργανο μιας πολιτικής πάλης, πράγμα όμως που κανένα κράτος δεν ομολογεί ανοιχτά. Λειτουργεί έτσι η εθνική ομάδα, ενώ μιλάει για αθλητικό πνεύμα. Αυτό είναι μια μεγάλη απάτη.

Και είναι τόσο πιο μεγάλη η απάτη, τόσο πιο μεγάλη η διαστρέβλωση και τόσο πιο βαθύς ο ανταγωνισμός, όσο πηγαίνουμε από τα συλλογικά αθλήματα και παιχνίδια στα ατομικά, ιδιαίτερα στο στίβο.

Ο πρωταθλητής είναι ότι πιο ατομιστικό, ότι πιο ανταγωνιστικό και αντικοινωνικό παράγει αυτού του είδους ο "αθλητισμός". Τα αναβολικά είναι η απόδειξη αυτής της διαφθοράς. Αυτά δεν είναι αμαρτία για τον αστικό αθλητισμό επειδή σκοτώνουν τον αθλητή πιο πολύ από την υπεργύμναση, αλλά επειδή είναι μια ζαβολιά στους "υγιείς" κανόνες του καπιταλιστικού ανταγωνισμού.

Αυτές είναι λοιπόν οι εθνικές ομάδες και οι εθνικοί πρωταθλητές. Αυτοί οι εθνικοί ήρωες γίνονται τα σύμβολα μιας ψεύτικης ενότητας του λαού στο εσωτερικό της χώρας και η εικόνα της εθνικής ισχύος στο εξωτερικό.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ

Σήμερα περισσότερο απ' όλους, οι μεγάλες δυνάμεις επενδύουν σ' αυτό τον αθλητισμό, παράγοντας υπερφυσικούς αθλητές και ομάδες για να εντυπωσιάζουν τους λαούς. Ιδιαίτερα ο ρώσικος και ο κινέζικος σοσιαλϊμπεριαλισμός χρησιμοποιεί τον αθλητισμό σαν το κατ' εξοχήν όργανό της

ιδεολογικοπολιτικής προπαγάνδας τους.

Επιδιώκουν φρενιασμένα πιο πολύ από τον καθένα την κυριαρχία τους σ' όλους τους τομείς άθλησης, δίνοντας μεγάλα κίνητρα στους δήθεν ερασιτέχνες αθλητές τους, εξαγοράζοντας παράγοντες, και χρησιμοποιώντας κάθε απάτη.

Μ' αυτόν τον τρόπο ο σοσιαλϊμπεριαλισμός δεν προσπαθεί μόνο να εξουδετερώσει την καθυστέρηση του σε σχέση με τους δυτικούς ανταγωνιστές του στον τομέα της οικονομίας και της κουλτούρας, αλλά, και μάλιστα κύρια, να διαπρέψει σ' έναν τομέα προπαγάνδας που προσφέρεται περισσότερο από κάθε άλλον στις φασιστικές ιδέες της εθνοφυλετικής ανωτερότητας. Κάθε χιτλερικού τύπου ιμπεριαλισμός στηρίζει την πάλη του για την ηγεμονία σχεδόν αποκλειστικά στον πόλεμο, δηλαδή στην ωμή βία. Στη βία αυτή αντιστοιχεί η ιδέα της εθνικής και φυλετικής ανωτερότητας.

Έτσι ο υπεραθλητής προβάλλεται σα μια εκδήλωση "φυσικής" ανωτερότητας που υποτίθεται ότι δεν περιορίζεται και δε διαστρεβλώνεται από την επιστήμη, την τεχνική και τις οικονομικές επιδόσεις στις οποίες διαπρέπουν οι παλιοί οικονομικά ισχυρότεροι ιμπεριαλισμοί.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι επιδόσεις των φασιστικών καθεστώτων στους Ολυμπιακούς είναι γενικά δυσανάλογες με τις οικονομικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις τους. Ο ολυμπιακός ανταγωνισμός είναι το κατ' εξοχήν έδαφος υπεροχής των φασισμών και το ολυμπιακό βραβείο είναι ο κατ' εξοχήν άθλος του φασισμού, του ρατσισμού και του σοβινισμού.

Είναι λοιπόν φυσικό όσοι διαπρέπουν σ' αυτή τη ζούγκλα να μην είναι πρότυπα αναπτυγμένων σωματικά, ψυχικά και πνευματικά ανθρώπων και, ομάδων ανθρώπων, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που οι φανατικοί φίλοι τέτοιων ομάδων και τέτοιων αθλητών δε μπορεί να είναι πραγματικοί φίλοι του αθλητισμού.

Όσοι άνθρωποι του λαού χειροκροτούν φρενιασμένοι τα σοβινιστικά κρατικά όνειρα της αστικής τους τάξης πέφτουν σε μια μεγάλη παγίδα, ακριβώς όπως πέφτουν σε παγίδα και οι μεγάλοι αθλητές που δεν έχουν ακόμα διαφθαρεί από τον άχαρο και καταστροφικό ρόλο που τους έχει αναθέσει το κράτος.

Εμείς οι κομμουνιστές είμαστε αντίθετοι στον αστικό αθλητισμό. Σ' αυτόν που φτιάχνει τους δύο πόλους της υπεργυμνασμένης μειοψηφίας και της αγύμναστης πλειοψηφίας, που απαλλοτριώνει και τους δύο πόλους από τη

ψυχική και πνευματική υγεία και που μοιραία καταλήγει στο φασισμό.

ΕΝΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Για μας ο αθλητισμός προορίζεται κύρια για τις μάζες, για τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού, και υπηρετεί τον ολοκληρωμένο άνθρωπο.

Το σπέρμα ενός τέτοιου αθλητισμού υπάρχει σήμερα μέσα στις συνθήκες του καπιταλισμού. Τον βλέπουμε στο πνεύμα και το στυλ των ομάδων και των αθλητών μεσαίου και χαμηλού επιπέδου. Το διακρίνουμε σε τοπικούς ερασιτεχνικούς συλλόγους, σχολικές ομάδες ακόμα και σε παρέες σε αυθόρμητες αναμετρήσεις όπου εκδηλώνεται συχνά το ευγενικό πνεύμα σαν κι αυτό που μπορεί να ανθίσει μόνο ανάμεσα σε ανθρώπους του λαού ακριβώς επειδή τη δικιά τους ζωή δεν τη χωρίζουν βαθιά κι αγεφύρωτα υλικά συμφέροντα.

Η αθλητική αναμέτρηση δεν είναι μια μάχη για τη συντριβή του αντιπάλου και το τέλος της δεν είναι τα δάκρυα για τους μεν και οι χαρές για τους δε. Αυτή είναι η ατμόσφαιρα της ζούγκλας κι όχι της κοινωνίας που αξίζουν οι άνθρωποι.

Η πάλη για τη νίκη στην πραγματική αθλητική αναμέτρηση υποτάσσεται στην ενότητα με τον αντίπαλο, είναι η μέθοδος που ακολουθείται για την τελειοποίηση και των δύο στο φυσικό, σωματικό τομέα, στον τομέα της τεχνικής-πνευματικής προσπάθειας, και στον τομέα της κοινωνικής ανύψωσης.

Αθλητική αναμέτρηση είναι να χαίρεσαι για τις επιδόσεις του αντιπάλου, επειδή μπορούν να σε διδάξουν, είναι να χειροκροτείς τις ωραίες του προσπάθειες κι όχι να τον γιουχαρείς, να αναγνωρίζεις πρώτος το λάθος σου και όχι να το κρύβεις από τον αντίπαλο.

Ο αθλητισμός δε λύνει ανταγωνιστικές αντιθέσεις. Αυτές λύνονται με άλλους τρόπους. Ο πιο δοκιμασμένος τέτοιος τρόπος είναι η βία των όπλων. Τα πράγματα πρέπει να ξεκαθαρίζουν.

Εμείς από θέση αρχής δεν πιστεύουμε στα υποκατάστατα της βίας των εθνών και των εταιριών.

Ή αθλητισμός ή πόλεμος.

Δεν επιτρέπουμε σε κανένα να χρησιμοποιεί τη λέξη αθλητισμός για να δηλώνει μια μέθοδο πολέμου.

Όταν ο λαός πάρει την εξουσία σ' αυτήν εδώ τη χώρα τότε κάθε αθλητική αναμέτρηση μέσα στη χώρα καθώς και με άλλα έθνη θα βασίζεται σ' αυτή την αρχή: «πρώτα η φιλία, μετά η πάλη». Η πάλη θα υποτάσσεται στη φιλία ανάμεσα στους λαούς και θα την υπηρετεί.

Η εργατική τάξη δε θα καλέσει ποτέ από την τηλεόραση το λαό να γιουχαρεί την αντίπαλη ομάδα και τον αντίπαλο αθλητή και δε θα τον αποκαλέσει ποτέ «υπέροχο το κοινό» αν κάνει κάτι τέτοιο. Η εργατική τάξη δε θα έχει ποτέ υπεροψία απέναντι στην αντίπαλη ομάδα και τον αντίπαλο αθλητή,

όποιας χώρας, όποιου κοινωνικού συστήματος. Θα υιοθετήσει τα ισχυρά της σημεία και θα τη διδάξει τα δικά της ισχυρά σημεία. Όταν η σοσιαλιστική Ελλάδα θα λέει αθλητισμό θα κάνει αθλητισμό. Αν αυτοί που τη μισούν της κηρύξουν πόλεμο, τότε αυτή θα τον πει πόλεμο και θα τον διεξάγει.

Η ΤΑΧΤΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗ

Μέχρι το σοσιαλισμό και την ανατροπή της αστικής τάξης και της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας εμείς οι κομμουνιστές θα πρέπει να προπαγανδίζουμε στο λαό και να προωθούμε στην πράξη την παραπάνω αντίληψη, χωρίς ποτέ να τρέφουμε την οποιαδήποτε ψευδαίσθηση ότι η αστική τάξη και ο επίσημος αθλητισμός της θ'

αλλάζουν μυαλό. Αυτή μας η πάλη δε θα έχει σαν κύριο στόχο να απελευθερώσει τον αθλητισμό από την αστική αντίληψη, αλλά να απελευθερώσει το λαό από τα δεσμά του αστικού αθλητισμού, που είναι ένα πελώριο ιδεολογικό και πολιτικό δηλητήριο στα χέρια της άρχουσας τάξης στο δοσμένο χώρο και που καθυστερεί και εμποδίζει την επαναστατική συνειδητοποίηση του.

Τον επαναστατικό δρόμο σ' αυτόν τον τομέα τον άνοιξε η σοσιαλιστική Κίνα του Μάο Τσε Τουνγκ με τη διαρκή άρνησή της να συμμετέχει στους Ολυμπιακούς αγώνες. Δεν είναι τυχαίο που μια από τις πρώτες ενέργειες της καπιταλιστικής παλινόρθωσης της τεγκικής ναζιστικής συμμορίας ήταν η συμμετοχή της Κίνας στους Ολυμπιακούς.

Λέγοντας αυτά είμαστε επίσης αντίθετοι σε κείνη τη σεχταριστική και εξυπνακίστικη αντίληψη που περιφρονεί τις μάζες και το σημερινό ενδιαφέρον τους για τον αθλητισμό και τα αθλητικά παιχνίδια.

Ο αθλητισμός και τα αθλητικά παιχνίδια δεν είναι καθόλου τυχαίο που συγκινούν τις μεγάλες λαϊκές μάζες σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Πρόκειται για δραστηριότητες που η εκτεταμένη και πολύχρονη πραχτική εκατομμυρίων ανθρώπων τις έχει οδηγήσει σ' έναν εκπληκτικό βαθμό τελειότητας και που προσφέρουν ομορφιά, απαιτούν δεξιοτεχνία και εκτός από το σώμα τροχίζουν το πνεύμα αντίθετα απ' ότι πιστεύει ένα είδος μικροαστού διανοούμενου.

Οι μάζες αναπτύσσονται φυσικά,

διασκεδάζουν και διδάσκονται από αυτά τα αγωνίσματα.

Ο σοσιαλισμός θα αναπτύξει τον αθλητισμό δημιουργικά υιοθετώντας τη θετική πείρα των μαζών που τον αγκάλισαν και θα απορρίψει εκείνα τα αρνητικά στοιχεία που έχει χαράξει πάνω του το απάνθρωπο σύστημα της εκμετάλλευσης και του ανταγωνισμού.

Αυτό σημαίνει ότι θα ρίξει στο καλάθι των αχρήστων το βάρβαρο και καταστροφικό σημερινό πρωταθλητισμό και θα οικοδομήσει τον αθλητισμό που θα είναι πάλη με τη φύση, και ταυτόχρονα φιλική πάλη ανάμεσα στους ανθρώπους με στόχο την κοινωνική, φυσική και πνευματική τους ανάπτυξη και ευτυχία.

ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

κανίων και της πρώην ΕΣΣΔ. Αυτή η διεκδίκηση προϋποθέτει μια

μεγάλη προστασία και αυτή είναι η ρώσικη. Δίχως τους πολιτικούς της δεσμούς με τις ρωσόδουλες νομενκλατούρες της πρώην ΕΣΣΔ δύσκολα ο εργολάβος θα πετύχαινε να αγοράσει την εθνικότητα και το έτοιμο μέταλλο του Κακιασβίλι. Επειδή όμως αυτή η μέθοδος σε μερικούς έντιμους εθνικιστές μπορεί να δημιουργήσει μια κάποια αποστροφή, ο Σγουρός έχει να απαντήσει ότι «στην ιστορία τελικά δεν θα μείνει ότι ο Κακιασβίλι είναι Γεωργιανός, αλλά ότι η Ελλάδα πήρε ένα ακόμα χρυσό».

Τέτοιο είναι το πνεύμα του έμπορα που εξαπατάει τον πελάτη του ως προς την προέλευση του εμπορεύματος που πουλάει και που γι αυτόν μετράει μόνο η είσπραξη. Αυτό είναι το πνεύμα του παράσιτου και του νεόπλουτου αεριτζή. Θα μπορούσε κανείς εδώ να αντιτείνει ότι και άλλες χώρες κάνουν αυτή την απάτη με τα μέταλλα αγοράζοντας αθλητές από φτηνές χώρες. Ασφαλώς κάνουν απάτη, αλλά όχι σ' αυτό το ύψος. Οι Αυστραλοί για παράδειγμα παίρνουν έναν Βούλγαρο αρσιβαρίστα και τον βάζουν κάτω από αυστραλιανή υπηκοότητα, όμως αυτός δεν παύει να είναι Βούλγαρος στην εθνικότητα. Η απάτη στη δική μας περίπτωση έγκειται στο ότι ο Γεωργιανός Κακιασβίλι ανακηρύσσεται σε Έλληνα και το βραβείο δεν το παίρνει η Ελλάδα σαν κράτος, αλλά ο ελληνισμός σαν «γοναδιακή» ενότητα.

Και ερχόμαστε στο Μελισσανίδη.

Αυτό το μέταλλο από τη μια συμπυκνώνει όλα τα υπόλοιπα και από την άλλη επιφέρει την «κάθαρση του ελληνισμού» από τις κωμικές του υποχωρήσεις απέναντι στους χειρόνακτες της άρσης

βαρών. Οι αρσιβαρίστες είναι απλώς οι αχθοφόροι του «ελληνισμού», είναι οι μισοφόροι του και η λύση ανάγκης. Οι αχθοφόροι προσλαμβάνονται για να νικήσουν και πληρώνονται έναντι του πόνου και των τραυματισμών τους. Είναι μονομάχοι, δηλαδή δούλοι του ρωμαϊκού κράτους, που έχουν επιπλέον την υποχρέωση να μεταμφιεστούν και να υποδυθούν τους ρωμαίους πολίτες ελλείψει ρωμαίων ηρώων.

Ο Μελισσανίδης εμφανίζεται ο ίδιος από το υπέροχο έθνος των νικητών. Αυτός δεν είναι σώμα. Είναι πάνω από όλα πνεύμα. Νικάει σε ένα άθλημα όπου υποτίθεται ότι κυριαρχεί όχι η φυσική ωμή ρώμη, αλλά η χάρη, η κίνηση, η έμπνευση, ο συγχρονισμός, η καλλιτεχνική αίσθηση και όποιο άλλο ωραιοποιητικό επίθετο αποδίνει ο ιμπεριαλισμός σ' αυτό το άθλημα. Η αλήθεια όμως είναι ότι εδώ βραβεύεται πάνω απ' όλα η υποδούλωση στην πιο μάταιη και ακραία λεπτομέρεια και όπου σκοτώνεται κάθε αυθορμητισμός αλλά και κάθε απελευθερωτική πλαστικότητα του ανθρώπινου κορμιού.

Πραγματικά εδώ ο αθλητής πετυχαίνει με το σώμα του ότι ο μαθητής που αποστηθίζει ένα κείμενο με το πνεύμα του. Δίχως να υποτιμάμε τις δεξιοτεχνικές και ακροβατικές ικανότητες αυτών των αθλητών, διαπιστώνουμε ότι πάνω απ' όλα επιβραβεύεται εδώ η στρατιωτικού τύπου πειθαρχία του σώματος. Δεν είναι τυχαίο ότι που σ' αυτό το άθλημα κυριαρχούν οι μεγάλοι φασισμοί και οι στρατοκρατίες (Ρωσία, Κίνα, Ρουμανία, ΗΠΑ)

Είναι λοιπόν φυσικό που σ' αυτό το άθλημα διέπρεψε ένας Έλληνας φοιτητής της ιατρικής, ένας άνθρωπος δηλαδή που μόλις έχει περάσει με επιτυχία τις πιο σκληρές παιδαγωγικές εξετάσεις στην αποστήθιση.

Αλλά ακόμα πιο φυσικό είναι που ο πρώτος χρυσός Έλληνας ολυμπιονίκης της γυμναστικής εί-

ναι ένας εθνορατσιστής ναζιστικού τύπου, ένα γνήσιο παιδί της παρακμής που την καθοδηγεί και την οργανώνει η ρωσόδουλη κομραδόρικη γραφειοκρατία.

Ο Μελισσανίδης είναι η πιο γλαφυρή έκφραση της μεσαιωνικής λαίλαπας που σαρώνει τη χώρα. Δύσκολα μπορεί κανείς να φανταστεί ένα τόσο ολοκληρωμένο αντιδραστικό δεκαεννιά χρόνων. Μιλάει για «γονιακά Έλληνες», χρησιμοποιεί αποσπάσματα του Νίτσε για να τονίσει την υπεροχή του, καμαρώνει γιατί υποχρέωσε στην Ατλάντα «45 χιλιάδες ανθρώπους να υποκλιθούν μπροστά στον εθνικό ύμνο» και δηλώνει ότι «τα κύτταρα του κορμιού του είναι Ελλάδα και κάθε κύτταρο ένας Έλληνας» ενώ το μεγάλο βάρος που κουβαλάει είναι ο «ελληνικός πολιτισμός».

Αυτά λέγονται με μια έκφραση ομοφυλόφιλης παρακμής και με σπάνια έπαρση.

Έτσι η εικόνα ταιριάζει απόλυτα στο αρχαιοελληνικό δουλοχτητικό πλατωνικό πρότυπο που τόσο επιδέξια αναβίωσε πρώτος ο ναζισμός.

Πίσω από ένα τέτοιο εξάμβλωμα δεν θα μπορούσε να μην είναι ένας Φούρας, δηλαδή ο Λαλιώτης και όλο το διεφθαρμένο επιτελείο του. Αυτοί το έδωσαν τα λεφτά να γυμναστεί (πριν καν ο Φούρας γίνει Γ. Γραμματέας Αθλητισμού), αυτοί μιλάνε με το μεγαλύτερο πάθος για την ευφύια του και αυτοί του αναθέτουν από τώρα πολιτικό ρόλο. (Φούρας: θα γίνει πρεσβευτής της Ελλάδας για το fair play και την ανοχή). Ταυτόχρονα με προμετωπίδα αυτόν η ρώσικη ομάδα του ΠΑΣΟΚ ξεκινάει εκστρατεία εκκαθάρισης και ελέγχου συνολικά στο χώρο του αθλητισμού.

Σύμφωνα με όσα βγαίνουν στον τύπο οι «ρώσοι» ελέγχουν την ΕΟΑ, δηλ. τους διοργανωτές της μάχης των μεταλλίων, και συγκρούονται με τον ΣΕΓΑΣ που εκφράζει τον αθλητισμό σε επίπεδο συλλόγων. Η πολιτική των

ρωσόδουλων είναι να δώσουν τα πάντα για τα μέταλλα και τον υπερπρωταθλητισμό και να υποτάξουν ολοκληρωτικά σε αυτόν τον σχετικά πιο μαζικό αθλητισμό των συλλόγων σύμφωνα με το πρωτότυπο των σοσιαλφασιστικών χωρών.

Σε αυτό το μέτωπο των υπερπρωταθλητών οι φασίστες προσπαθούν να συσπειρώσουν και τον Κακλαμανάκη.

Όμως το δικό του μέταλλο εκφράζει αντικειμενικά πιο προοδευτικές πλευρές της ελληνικής αστικής τάξης. Είναι δηλαδή περισσότερο προϊόν της οικονομικής και κοινωνικής δραστηριότητας του άμεσου αστικού περιβάλλοντος του αθλητή και πολύ λιγότερο της κρατικής γραφειοκρατίας.

Όμως και τούτο το έπαθλο είναι υποταγμένο στη γενική εθνικιστική προκατάληψη όλης της αστικής τάξης και την βάρβαρη ανταγωνιστική αστική λογική. Έτσι είναι τελικά καταδικασμένο και αυτό να γίνει εργαλείο των κυρίαρχων αντιδραστικών κύκλων της αστικής τάξης. Είναι αδύνατο να αντισταθεί κανείς σε αυτή τη μαύρη συμμορία εάν δεν έρθει σε τέλεια σύγκρουση με τον εθνικισμό και τις φασιστικές θεωρίες για την «υπεροχή του ελληνισμού». Κυρίως όμως θα πρέπει να έρθει σε σύγκρουση με τις ταξικές δυνάμεις που φέρνουν στην Ελλάδα το νέο μεσαίωνα. Πρόκειται γι αυτές τις δυνάμεις που από τη μια μαζεύουν άχρηστα και βλαβερά μέταλλα και από την άλλη σαμποτάρουν την παραγωγή, ρημάζουν τη χώρα, λιώνουν το λαό και ετοιμάζουν πυρετώδικα τον πόλεμο. Η πάλη ενάντια στη βαρβαρότητα των ολυμπιακών μεταλλίων είναι μέρος αυτής της πάλης και έχει σαν στόχο να απελευθερώσει το λαό από τα ιδεολογικά δεσμά των σοσιαλφασιστών, των διεστραμμένων αυτών δημιουργών των «άρρωστων υπεράνθρωπων».

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΤΤΙΛΑ Η ΡΩΣΙΑ

22 χρόνια από την τούρκικη εισβολή στην Κύπρο

22 χρόνια μετά την τούρκικη εισβολή στην Κύπρο και οι ρωσόδουλες δυνάμεις στην Ελλάδα προσπαθούν με κάθε τρόπο να συντηρήσουν το μύθο για τη δήθεν αμερικάνικη υποκίνηση της εισβολής.

Μέσα από τη συντήρηση αυτού του μύθου, στρέφουν το σοβινισμό σε αντιαμερικάνικη κατεύθυνση και έτσι σπρώχνουν τη χώρα στο άρμα της Ρωσίας. Η αστική τάξη μέσα από τον τυφλό σοβινισμό της, όλο και πιο πολύ πιστεύει ότι βρήκε το νέο προστάτη, εκείνον που θα της εκπληρώσει το παλιό αρρωστημένο της όνειρο της προσάρτησης ενός ανεξάρτητου κράτους, όπως είναι η Κύπρος.

Στο βάθος η "μη λύση του Κυπριακού" βρίσκεται στην αδυναμία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να εξασφαλίσει τη δικιά του κυριαρχία στο τρίγωνο Ελλάδα-Τουρκία-Κύπρος, μια αδυναμία που προέρχεται από τη ρωσική πολιτική στην περιοχή από το 1964 ιδιαίτερα και μετά.

Κέντρο αυτής της πολιτικής ήταν να μπει η Κύπρος στη δικιά του στρατηγική επιρροή και βασική μέθοδος γι' αυτό η αξιοποίηση της ελληνο-τουρκικής αντίθεσης. Σκοπός αυτού του άρθρου είναι να αποκαλύψει τη ρωσική ταχτική στην περίοδο 1964-1974 και να δείξει πως πίσω από την τούρκικη εισβολή στην Κύπρο, βρίσκεται ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός, καταρρίπτοντας τους μύθους των ρωσόδουλων δυνάμεων.

Η συγκρότηση του κυπριακού κράτους μέσα από τον εθνικοαπελευθερωτικό αντιεγγλέζικο αγώνα χαρακτηρίστηκε από ένα βασικό ζήτημα, την έλλειψη ενός ισχυρού προλεταριακού και γενικά εθνικού ανεξαρτησιακού παράγοντα μέσα στα πλαίσια του αγώνα.

Αυτό καθόρισε δύο βασικά σημεία που χαρακτηρίσαν αυτο το κράτος από τη συγκρότησή του: α) Το καθεστώς "εγγυήτριων δυνάμεων" για την ύπαρξή του, πράγμα που σήμαινε ότι το κυπριακό έθνος δεν είχε κατακτήσει ολοκληρωμένα την απελευθέρωσή του, ιδιαίτερα από την Ελλάδα και την Τουρκία που βρέθηκαν στις "εγγυήτριες δυνάμεις" και β) τη μη προοδευτική λύση στο εσωτερικό ζήτημα των δύο κοινοτήτων.

Αυτά τα δύο βασικά σημεία αποτέλεσαν και αποτελούν τους παράγοντες εκείνους που δίνουν και τη δυνατότητα στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις καθώς και των τοπικών σοβινισμών της Ελλάδας και της Τουρκίας. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σαν κλασικός ιμπεριαλισμός ακολούθησε την ίδια συνταγή για την επέμβασή του στο κυπριακό πρόβλημα.

Η πρώτη του επέμβαση γίνεται στην κρίση 1963-1964. Στην περίοδο δηλαδή εκείνη που ο Μακάριος βάζει ζήτημα αναθεώρησης του Συντάγματος που

πρόβλεπαν οι συμφωνίες της Ζυρίχης, σε μια κατεύθυνση χτυπήματος των δικαιωμάτων των Τουρκοκυπρίων παράλληλα με επιθέσεις και σφαγές αμάχων της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Παράλληλα οι Τούρκοι απαντώντας σ' αυτές τις σφαγές βομβαρδίζουν ελληνοκυπριακά χωριά και για πρώτη φορά μπαίνει με οξύτητα το κυπριακό ζήτημα σαν ένα ελληνο-τουρκικό πρόβλημα μεγέθους. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσπαθεί να λύσει το ζήτημα μέσα στα πλαίσια του ΝΑΤΟ είτε με το σχέδιο Σάντς-Μπωλ που προέβλεπε την εγκατάσταση συλλογικής Νατοϊκής διοίκησης στην Κύπρο, είτε λίγους μήνες αργότερα με το σχέδιο Άτσεσον που ουσιαστικά προέβλεπε τη διπλή ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και την Τουρκία.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός επεμβαίνει για πρώτη φορά αυτή την περίοδο, εμφανιζόμενος σαν προστάτης της ανεξαρτησίας της Κύπρου, προσπαθώντας ουσιαστικά μέσα από την αξιοποίηση των ανεξαρτησιακών πλευρών της κυπριακής αστικής τάξης και του ίδιου του Μακάριου, να εμποδίσει τη Νατοϊκή διοίκηση του νησιού.

Ο ίδιος ο Χρουτσώφ στις 7-2-1964, με γράμμα του προς τις κυβερνήσεις της Αμερικής, της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Τουρκίας και της Ελλάδας δηλώνει:

«Στην κρίση του Κυπριακού έχουν εμπλακεί χώρες που βρίσκονται στα νότια της ΕΣΣΔ και δε θα μείνουμε αδιάφοροι μπρος στις απειλές εναντίον της Κύπρου».

Ταυτοχρόνα οι υπουργοί Εξωτερικών και Εμπορίου της Κύπρου πηγαίνουν στη Μόσχα, όπου οι σοβιετικοί τους υπόσχονται μεγάλη βοήθεια σε όπλα δίχως όρους και περιορισμούς.

Όμως ο σοβιετικός σοσιαλϊμπεριαλισμός δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την ανεξαρτησία της Κύπρου. Οι υποσχέσεις για όπλα στην Κύπρο και η ίδια η πολιτική του παρέμβαση, όπως γράψαμε παραπάνω στοχεύουν στο εμπόδιο της ΝΑΤΟποίησης του νησιού. Αυτό γίνεται μέσα από απειλές στην Τουρκία και παράλληλα μέσα από το τράβημά της στην πολιτική του επιρροή. Η πολιτική αυτή κερδίζει έδαφος στην Τουρκία. Οι σοσιαλϊμπεριαλιστές δε στέλνουν όπλα στην Κύπρο, ενώ παράλληλα 3 μήνες μετά την εμφάνιση του σχεδίου Άτσεσον ο Τούρκος υπουργός Εξωτερικών πηγαίνει στη Μόσχα για συνομιλίες με τον Γκρομύκο.

Ο σοσιαλϊμπεριαλισμός κερδίζει ισχυρά πολιτικά ερείσματα μέσα στην Τουρκία, και κάνει "στροφή" στην πολιτική του, πουλώντας τη Λευκωσία.

Η πολιτική αυτή εμφανίζεται για πρώτη φορά, με τη συνέντευξη του Γκρομύκο στις 20-1-1965 στην εφημερίδα "Ισβέστια":

«Ο κυπριακός λαός δικαιούται

να διαλέξει τη μορφή του κράτους που θα μπορέσει να ανταποκριθεί στην ειδική θέση των εθνικών κοινοτήτων, της ελληνικής και της τουρκικής... Μπορούν να διαλέξουν και την ομοσπονδιακή μορφή».

Στη δήλωση αυτή φαίνεται η στροφή της ρώσικης πολιτικής. Ο Μακάριος στα πλαίσια της αναθεώρησης του Συντάγματος προσπαθεί στο όνομα της ανεξαρτησίας της Κύπρου να συγκροτήσει μια ισχυρή κρατική εξουσία χωρίς διακρίσματα στους Τουρκοκυπρίους. Η υποστήριξη της "ανεξαρτησίας" του Μακάριου σήμαινε ακριβώς εκείνη τη στιγμή το χτύπημα των δικαιωμάτων των Τουρκοκυπρίων.

Απ' αυτή λοιπόν την "υποστήριξη", οι σοσιαλϊμπεριαλιστές περνάνε στη θέση της ομοσπονδίας, θέση ακριβώς που ήταν υπέρ της Τουρκίας.

Η "στροφή" αυτή του σοσιαλϊμπεριαλισμού, του εξασφαλίζει τη βάση για μια τεράστια διείσδυση στην Τουρκία στην περίοδο 1967-1971.

Σ' αυτή την περίοδο:

* Το 1967 υπογράφεται η συμφωνία ΕΣΣΔ Τουρκίας για τη δημιουργία σπουδαίων βιομηχανικών μονάδων στην Τουρκία, όπου στο κοινό ανακοινωθέν της συμφωνίας επισημάνεται "η απειλή που προκύπτει από την προσπάθεια επιδείνωσης της κατάστασης στην Κύπρο".

* Το 1968, υπογράφεται η συμφωνία άμεσης αεροπορικής και σιδηροδρομικής σύνδεσης Ιστανμπούλ-Μόσχας.

* Από το Μάη του 1967 μέχρι τον Αύγουστο του 1970, οι ρώσοι σοσιαλϊμπεριαλιστές πραγματοποιούν επενδύσεις στη βαριά βιομηχανία και στην ενέργεια, ύψους 354.450.000 δολαρίων, με σκοπό τον οικονομικό έλεγχο της Τουρκίας.

Στην ίδια περίοδο η κυβέρνηση Ντεμιρέλ έρχεται σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής προωθώντας ένα "ανεξάρτητο τριμερές περιφερειακό σύστημα ασφαλείας" με το Πακιστάν και το Ιράν, πράγμα που ερχόταν σε αντίθεση με το ΣΕΝΤΟ, δημιούργημα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη δεκαετία του '50 στην περιοχή.

Αυτό το "τριμερές σύστημα ασφαλείας", ήταν ότι καλύτερο για το σοσιαλϊμπεριαλισμό εκείνη την εποχή γιατί έδινε τη δυνατότητα διάσπασης του ΣΕΝΤΟ και ευκολία στο κατέβασμα των Ρώσων στις ζεστές θάλασσες.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχοντας σταθεροποιήσει τις θέσεις του με το πραξικόπημα του 1967 στην Ελλάδα, περνάει το 1971 σε αντεπίθεση στην Τουρκία για να κόψει την τρομακτική διείσδυση του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Έτσι στις 12 Μάρτη του 1971 πετυχαίνει στρατιωτικό πραξικόπημα στην Τουρκία και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ε-

παναφέρει τη διπλή ένωση της Κύπρου με Ελλάδα και Τουρκία.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σ' αυτή την αντεπίθεση απαντά με το συνηθισμένο του κόλπο. Ξανά γίνεται ο υπερασπιστής της ανεξαρτησίας της Κύπρου! Ο Μακάριος επισκέφεται τον Ιούνιο του 1971 τη Μόσχα και το 1972 ξεσπάει κρίση στο νησί όταν φτάνουν τα τσεχοσλοβάκικα όπλα.

Τότε ξεκινάει η μεγάλη σύγκρουση της ελληνικής χούντας με το Μακάριο. Στο μεταξύ το 1973 η τούρκικη χούντα ξαναπροσεγγίζει τη Ρωσία φοβούμενη τη νέα ρωσο-μακαριακή συμμαχία.. Έτσι η χούντα επιτρέπει εκλογές που δίνουν την εξουσία στο ρωσόφιλο Ετζεβίτ. Έτσι αποκαθιστούνται οι σχέσεις με τη Ρωσία.

Τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για λύση του Κυπριακού μέσα στα πλαίσια του ΝΑΤΟ τινάζονται στον αέρα.

Η ελληνική χούντα βλέπει - σαν ο πιο πιστός ΝΑΤΟϊκός της περιοχής εκείνη την εποχή - πως είναι η κατάλληλη στιγμή να εκπληρώσει το "όνειρο" της Ένωσης, δηλαδή της προσάρτησης της Κύπρου. Και αυτό γιατί μέσα από την Ένωση, θα εξασφάλιζε την ανοχή και την υποστήριξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, μιας και αυτή θα σήμαινε τη ΝΑΤΟποίηση του νησιού. Άλλωστε από παλιά αυτο ήταν το σχέδιο του σοβινισμού όλης της αστικής τάξης. Αξίζει να αναφέρουμε ένα απόσπασμα επιστολής που έστειλε στις 15-6-1964 ο τότε πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου στον αμερικανό πρόεδρο Τζόνσον: «Με την εξέλιξη των γεγονότων, το Κυπριακό πρόβλημα έπαψε να είναι ελληνο-τουρκικό ζήτημα. Έγινε πρόβλημα μεταξύ δύο κόσμων. Το δίλημμα είναι: ΝΑΤΟποίηση ή Κούβα. ΝΑΤΟποίηση μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της Ένωσης με την Ελλάδα. Ως αποτέλεσμα της Ένωσης, ολόκληρο το νησί, όντας τμήμα της Ελλάδας, θα μπορούσε να είναι ΝΑΤΟϊκή βάση, όπως η Κρήτη».

Σ' αυτή την κατεύθυνση η χούντα στην Ελλάδα εκδηλώνει το πραξικόπημα στις 14 Ιούλη 1974 στην Κύπρο, καθαιρεί τον Μακάριο και ετοιμάζει την Ένωση.

Όμως δεν είχε εκτιμήσει σωστά τους συσχετισμούς στην περιοχή που χαρακτηρίζονταν από την άνοδο του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Στις 20 του Ιούλη γίνεται η τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Αυτή η εισβολή ήταν η απάντηση του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην προσπάθεια της ελληνικής χούντας για Ένωση - ΝΑΤΟποίηση του νησιού. Ήταν μια εισβολή που εμπόδισε ακριβώς αυτή τη ΝΑΤΟποίηση. Και πράγματι φτάνει στα όρια του παραλογισμού ο μύθος των

ρωσόδουλων πως αυτή η εισβολή υποκινήθηκε από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Γιατί πως είναι δυνατόν ο ίδιος ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός να τινάξει το μακρόχρονο και επίμονο σχέδιο του στον αέρα;

Να γιατί το σοβιετικό πραχτορείο ειδήσεων ΤΑΣΣ εκφράζοντας την επίσημη θέση της κυβέρνησης ως τότε ΕΣΣΔ στις 21-9-1974 έδωσε στη δημοσιότητα την παρακάτω "είδηση":

«Την 20η Ιουλίου η Τουρκία απεβίβασε τα στρατεύματά της στην Κύπρο. Ένοπλες συγκρούσεις άρχισαν μεταξύ τουρκικών στρατευμάτων και ομάδων πραξικοπηματιών. Η τουρκική κυβέρνηση είχε σαν κίνητρα αυτού του μέτρου την ανάγκη να προστατεύσει την τουρκική κοινότητα στη νήσο και δηλώνει ότι έχει προχωρήσει σ' αυτό το βήμα αφού βεβαιώθηκε ότι όλοι οι ειρηνικοί τρόποι για τη διευθέτηση της σύγκρουσης είχαν εξαντληθεί. Υπογραμμίζει ότι οι ενέργειές της αποσκοπούσαν στην επανεγκαθίδρυση της ανεξαρτησίας της Κύπρου και της εξουσίας της νόμιμης της κυβέρνησης». Τελειώνοντας αυτό το άρθρο αξίζει να παραθέσουμε ένα ακόμα απόσπασμα που δείχνει με τον πιο ανάγλυφο τροπο την αλήθεια.

Είναι από το φύλλο αρθρ. 24 της εφημερίδας του ρωσόδουλου Κ.Κ. της Τουρκίας που τότε κυκλοφορούσε νόμιμα και ονομαζόταν "Κιτλέ".

Γράφουν λοιπόν τα φερέφωνα του σοσιαλϊμπεριαλισμού τότε στην Τουρκία, αναφερόμενα στο πραξικόπημα Σαμψών στην Κύπρο:

«Δεν αρκούσε να το καταδικάσουμε. Ήταν αναγκαία μια ενεργητική επέμβασή μας. Η μόνη χώρα που μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο με "νόμιμο" τροπο ήταν η Τουρκία. Παρ' όλο που η Τουρκία ήταν μια χώρα μέλος του ΝΑΤΟ, στην εξουσία βρισκόταν μια κυβέρνηση που ήταν δυσάρεστη για το ντόπιο και ξένο χρηματιστικό κεφάλαιο και ιδιαίτερα για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό».

Πραγματικά πίσω από την τούρκικη εισβολή ήταν αποκλειστικά και μόνο η ρώσικη υπερδύναμη. Αντίθετα η αμερικάνικη έκανε ότι μπορούσε για να την αποτρέψει πάντα βέβαια στα πλαίσια της προσπάθειας της να μη χάσει την Τουρκία. Η αποτυχία της τότε εκφράζει τη στρατηγική παρακμή της αμερικάνικης ισχύος στην Ανατολική Μεσόγειο και σε όλο τον κόσμο. Στο τέλος αυτής της αμερικάνικης πορείας βρίσκεται μια κατάσταση όπου και στην Ελλάδα και στην Τουρκία βρίσκονται στην κυβέρνηση αντιαμερικάνικες δυνάμεις.

Παρ' όλ' αυτά ο πόλεμος κρέμεται πιο πολύ πάνω από το κε-

«ΔΙΚΤΥΟ»: «Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ» ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, γράψαμε για το χαρακτήρα του «μέτωπο έτρεξε να χωθεί και το «Δίκτυο Κινήσεων για τα Πολιτικά και τα Κοινωνικά Δικαιώματα».

Αυτό κατ' αρχήν σημαίνει πως το «Δίκτυο» υποστηρίζει την πλατφόρμα του «Μετώπου της Λογικής». Μ' αυτή την έννοια η κριτική μας για το «Μέτωπο της Λογικής» στο προηγούμενο άρθρο αφορά απευθείας και το ίδιο το «Δίκτυο».

Πέρα όμως απ' αυτό υπάρχει η ίδια του η πλατφόρμα η οποία **αν τη δει κανείς επιφανειακά** έρχεται σε αντίθεση με την πλατφόρμα του «Μετώπου».

Το «Δίκτυο» λέει: «Δεν υπάρχει αμυνόμενη πλευρά στον ελληνο-τουρκικό ανταγωνισμό, είναι και οι δύο καπιταλισμοί επιθετικοί».

Και προχωράει ακόμα παραπέρα με την τοποθέτηση του Ν. Γιαννόπουλου στο περιοδικό του Δικτύου *Δελτίο Θυέλλης* 8: «*Τελικά η ελληνική Αριστερά, εάν δεν αμφισβητήσει το «σκληρό πυρήνα του ελληνικού εθνικισμού, δηλαδή το δόγμα περί εθνικής αναξαρτησίας της χώρας μας από την Τουρκία είναι καταδικασμένη να αποτελεί τη «νηφάλια» και «ήπια» φωνή στο «εθνικό στρατόπεδο». Όμως, μια τέτοια προσέγγιση, όσο και αν την προτιμάμε από τον έξαλλο εθνικισμό, είναι αναποτελεσματική σε περιόδους «ειρηνικού» ανταγωνισμού και κονιορτοποιείται όταν πάρουν το λόγο τα όπλα».*

Ακριβώς τώρα επειδή το «Μέτωπο της Λογικής» δεν αμφισβειτεί το δόγμα που αναφέρει ο Γιαννόπουλος δεν μπορεί παρά να είναι σήμερα «αναποτελεσματικό» και αύριο να «κονιορτοποιηθεί».

Τότε μπαίνει αντικειμενικά το ερώτημα: Γιατί το «Δίκτυο» συμμετέχει σ' αυτό το μέτωπο;

Η απάντηση βρίσκεται σ' αυτό που γράψαμε παραπάνω. Πως δηλαδή η αντίφαση στη γραμμή του «Δικτύου» και στη γραμμή του ΣΥΝ είναι επιφανειακή.

Γιατί αν η «ελληνική Αριστερά» είναι καταδικασμένη ν' αποτελεί την «ήπια» φωνή στο «εθνικό στρατόπεδο», η γραμμή του «Δικτύου» όπως θα δείξουμε παρακάτω είναι καταδικασμένη να αποτελεί την «αριστερή» γραμμή μέσα στο «εθνικό στρατόπεδο».

Εκεί κατ' αρχήν βρίσκεται η ενόχλητά τους και η βάση αυτής της ενόχλητας βρίσκεται στην εξής διατύπωση στο ίδιο άρθρο του περιοδικού του «Δικτύου»:

«*Η ελληνική Αριστερά στην πρόσφατη κρίση στα Ίμια κράτησε σε γενικές γραμμές, μια φιλελευθέρη, αλλά όχι επί της ουσίας αντιεθνικιστική και αντιπολεμική στάση».*

Για το «Δίκτυο» η «ελληνική Αριστερά» όπως αποκαλεί το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ, είναι γενικά φιλελευθέρη δύναμη που όμως ε-

ξαιτίας της «σύγχυσης, της άγνοιας και της καχυποψίας της κοινωνίας» όπως αναφέρει δε μπόρεσε να κρατήσει μια ουσιαστική, αντιεθνικιστική και αντιπολεμική δράση! Είναι δηλαδή τα κόμματα το πολέμου, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, ενδιάμεσες φιλελευθέρη δύναμεις που πρέπει να κερδηθούν! Έτσι λοιπόν αυτή η εκτίμηση του «Δικτύου» του επιτρέπει να τρέχει να μπει στα μέτωπα που σήμερα συγκροτεί, για τις ανάγκες της εξωτερικής πολιτικής της ελληνικής άρχουσας τάξης, ο ΣΥΝ, αλλά και αύριο το ψευτοΚΚΕ.

Και πραγματικά ένα τέτοιο «αριστερό» συμπλήρωμα είναι ό,τι καλύτερο για τις ανάγκες αυτής της πολιτικής, όπως την εξηγήσαμε στο προηγούμενο φύλλο.

Ας δούμε τώρα την ουσία της γραμμής του «Δικτύου» και πως αυτή βρίσκεται στην «αριστερά» του «εθνικού στρατοπέδου». Το «**εθνικό στρατόπεδο**» **συγκροτείται στη βάση μιας και μόνης θέσης.**

Της θέσης ότι η Τουρκία είναι επιθετική και απειλεί την Ελλάδα και ότι πίσω απ' αυτή την απειλή βρίσκεται η υποστήριξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον τούρκικο ιμπεριαλισμό.

Γύρω απ' αυτή τη θέση συμπαρατάσσονται οι ακραίοι σοσιαλισμοί τύπου ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, οι Διαρρηχτές του «Μ-Λ Κ.Κ.Ε.», οι οποίοι απέναντι σ' αυτή την απειλή αντιπαραθέτουν την «υπεράσπιση της πατρίδας» ακόμα και με τα όπλα στην πρώτη γραμμή και αυτό σαν την πιο μεγάλη συνέπεια στον «αντιιμπεριαλιστικό-πατριωτικό» αγώνα. Από κοντά και ο τροτσκισμός τύπου ΟΣΕ, Ν.Α.Ρ. και «Δικτύου», ο οποίος υποτίθεται ότι αντιπαρατίθεται στην τουρκική στην επιθετικότητα της Ελλάδας, χωρίς όμως να ανατρέπει το μύθο της τούρκικης απειλής, με τη θέση για «επιθετικότητα και των δύο καπιταλισμών».

Είναι χαρακτηριστικό το άρθρο του Ν. Γιαννόπουλου στο περιοδικό του «Δικτύου». Θα αναφέρουμε μερικά αποσπάσματα απ' αυτό για να δείξουμε πως το «Δίκτυο» βάζει το ζήτημα της «τούρκικης απειλής».

«*Ασφαλώς, λοιπόν, και μετά το 1974 η Ελλάδα έχει να παρουσιάσει αρκετές επιτυχίες απέναντι στην Τουρκία, χωρίς όμως να μπορεί να αναρριχθεί το γεγονός ότι η γειτονική χώρα διαθέτει πλέον ευνοϊκούς πολιτικο-στρατιωτικούς συσχετισμούς και ότι, με αυτή την έννοια, το καθεστώς του Αιγαίου είναι ασφυκτικό γι' αυτήν».*

Παρακάτω:
«*Στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό δεν υπάρχει επιτιθέμενη και αμυνόμενη πλευρά. Καθένα από τα δύο κράτη -με τον τρόπο του και ανάλογα με την εκάστοτε συγκυρία- είναι άλλοτε επιτιθέμενο και άλλοτε αμυνόμενο. Στο ζήτημα της τελωνειακής ένωσης με την*

Ευρωπαϊκή Ένωση, παραδείγματος χάριν, η Τουρκία είναι αμυνόμενη».

Ασφαλώς, βέβαια, η Τουρκία είναι αυτή που προβάλλει συγκεκριμένες διεκδικήσεις στο Αιγαίο, όμως, ας μη ξεχνάμε ότι η Ελλάδα δεν έχει να διεκδικήσει τίποτα άλλο εκτός από την επέκταση των χωρικών της υδάτων στα 12 μίλια».

Επίσης στην εισήγηση που έκανε ο Π. Κοσμάς στην Πανελλαδική Συνάντηση του Δικτύου η οποία δημοσιεύεται στο ίδιο περιοδικό, γράφεται το εξής καταπληκτικό:

«*Ειδικότερα την τελευταία εικοσαετία η μεν Τουρκία νιώθει αρκετά ισχυρή για να αμφισβητήσει τα υπερβολικά ιστορικά κέρδη της Ελλάδας, ειδικά στο Αιγαίο (να πάρει πίσω την ήττα των Βαλκανικών Πολέμων και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου), η δε Ελλάδα λειτουργεί με το απωθημένο να πάρει πίσω την ήττα του 1974 και να μη μπει ούτε καν σε συζήτηση οποιαδήποτε περαιτέρω τροποποίηση του status quo στο Αιγαίο».*

Σ' αυτή την πρόταση πίσω από την αντισοβινιστική κάλυψη της «ελληνικής ήττας του 1974», βρίσκεται **όλη η επιχειρηματολογία του ελληνικού σοβινισμού.** Δηλαδή, ότι η Τουρκία προβάλλει συγκεκριμένες εδαφικές διεκδικήσεις τόσο στη Θράκη όσο και στο Αιγαίο. Αυτό σημαίνει η τοποθέτηση ότι η Τουρκία θέλει να πάρει πίσω την ήττα των Βαλκανικών Πολέμων και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτή είναι δηλαδή που θέλει να πάρει τη ρεβάνς ανατρέποντας το status quo που διαμορφώθηκε μετά από αυτούς τους δύο πολέμους και κατοχυρώθηκε με διεθνείς συνθήκες.

Δε χρειάζεται εδώ να αναφέρουμε ξανά περισσότερα από δύο επιχειρήματα που καταρρίπτουν το επιχειρήματα των σοβινιστών και του «Δικτύου». Το γεγονός δηλαδή ότι η Ελλάδα είναι αυτή που παραβίασε το status quo στο Αιγαίο με τη στρατιωτικοποίηση των νησιών παραβιάζοντας τη συνθήκη της Λοζάννης, και ότι ποτέ η Τουρκία σαν επίσημη κρατική πολιτική, ακόμα και στην περίοδο της Γερμανικής κατοχής στην Ελλάδα δεν έχει βάλει θέμα αλλαγής εδαφικής κυριαρχίας στα νησιά του Αιγαίου.

Όμως αξίζει να δούμε που ανακαλύπτει το «Δίκτυο» την ισχυροποίηση της Τουρκίας στην τελευταία 20ετία. Γράφει λοιπόν ο Γιαννόπουλος στο ίδιο άρθρο:

«*Όλη τους η συγκεκριμένη ανάλυση αποβλέπει στο να αποδείξει την επιθετικότητα της Τουρκίας μέσα από το ρόλο που της δίνει στη «Νέα Τάξη» ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ενώ για την Ελλάδα η επιθετικότητα της συνεπάγεται εξ ορισμού μόνο από τον ...καπιταλιστικό της χαρακτήρα! Όμως μιας τέτοια τοποθέτηση όχι μόνο δεν έχει τίποτα το επαναστατικό, αλλά*

αποτελεί την «αριστερή» θέση όπως είπαμε μέσα στο «εθνικό στρατόπεδο».

Ο χαρακτήρας ενός πολέμου δεν κρίνεται από το ποιες τάξεις βρίσκονται στην εξουσία ανάμεσα στις εμπόλεμες χώρες.

Στην εποχή του ιμπεριαλισμού που ο ανταγωνισμός των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων έχει αγκαλιάσει κάθε γωνιά του πλανήτη, οι πόλεμοι δεν είναι παρά αναπόφευκτη συνέπεια αυτού του ανταγωνισμού. Ο χαρακτήρας κάθε συγκεκριμένου πολέμου έχει να κάνει κάθε φορά με το ρόλο του στο παγκόσμιο σύστημα του ιμπεριαλισμού. Με το κατά πόσο δηλαδή ο πόλεμος αυτός και σαν αποτέλεσμα της πάλης των προοδευτικών δυνάμεων θα αδυνατίσει αυτό το σύστημα και θα φέρει έτσι πιο κοντά το ξέσπασμα των προλεταριακών επαναστάσεων.

Το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα δε μπορεί ποτέ να είναι ένα σύστημα ενιαίας, ισοροπημένης κυριαρχίας ενός υπερ-ιμπεριαλισμού, μιας παγκόσμιας Νέας Τάξης.

Γιατί ιμπεριαλισμός σημαίνει ανταγωνισμός, αναταραχή και πόλεμος, λόγω της ανισόμετρης ανάπτυξης του καπιταλισμού σε κάθε ιμπεριαλιστική υπερδύναμη. Αυτό σημαίνει πως σε κάθε φάση ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός συγκεντρώνεται σαν κύρια επιθετική δύναμη σε συγκεκριμένη κρατική δύναμη μιας χώρας ή μπλοκ χωρών.

Έτσι ξεπήδησε ο γερμανικός ιμπεριαλισμός σαν η πιο επιθετική αιχμή του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, έτσι μετά τον πόλεμο ξεπήδησε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, έτσι σήμερα ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός.

Αυτό είναι που καθορίζει το χαρακτήρα των πολέμων, τόσο στο ζήτημα του κύριου εχθρικού στρατοπέδου, όσο και στο ζήτημα του προοδευτικού στρατοπέδου. Και κάτω απ' αυτή την λενινιστική αντίληψη διαμορφώθηκε η μεγάλη αντιφασιστική συμμαχία στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, συμμαχία που με τη συντριβή του ναζισμού, άνοιξε το δρόμο σε μεγάλες επαναστατικές κατακτήσεις σ' όλο τον κόσμο.

Κάτω απ' αυτή την αντίληψη και ανεξάρτητα από το εσωτερικό καθεστώς της Τουρκίας, η χώρα αυτή δέχεται σήμερα τα πυρά της επίθεσης του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Τα πράγματα είναι αντίστροφα απ' αυτό που γράφει ο Γιαννόπουλος. Η Τουρκία δεν είναι η επιθετική αιχμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ενάντια στη Συρία, στο Ιράν, στο Ιράκ και στη Ρωσία, αλλά είναι η χώρα εκείνη που λόγω θέσης δέχεται την τακτική της περικύκλωσης από τις χώρες του μετώπου του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, είτε για την υποταγή της σ' αυτό το μέτωπο

είτε για την εξόντωσή της. Ρωσία-Συρία-Ιράν-Ιράκ φτιάχνουν ένα εξαιρετικά ασφυκτικό κλοιό γύρω από αυτή τη χώρα, πράγμα που δίνει τον έλεγχο του πετρελαίου στο ρώσικο ιμπεριαλισμό και εξασφαλίζει το κατέβασμα του στη Μεσόγειο. Η τακτική της περικύκλωσης της Τουρκίας ολοκληρώνεται από Ελλάδα και Βουλγαρία και αυτό είναι το βάθος και η αιτία της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης.

Η Ελλάδα καθοδηγείται από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό σ' αυτή τη σύγκρουση και μετατρέπεται σε υποταχτική του δύναμη. Αυτό καθορίζει και το χαρακτήρα αυτής της σύγκρουσης.

Τα επαναστατικά συμφέροντα του προλεταριάτου και στις δύο χώρες απαιτούν το σπάσιμο του ασφυκτικού κλοιού γύρω από την Τουρκία, στην αποδυνάμωση δηλαδή της επιθετικότητας του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Αυτό σημαίνει πως όσο η Ελλάδα μπαίνει σ' αυτό το μέτωπο της ρώσικης στρατηγικής, τόσο βρίσκεται στο στρατόπεδο της αδικίας, και όσο η Τουρκία αντιστέκεται στη ρώσικη περικύκλωση τόσο βρίσκεται στο στρατόπεδο του δίκιου.

Αυτή δεν είναι μια γενική θεωρητική τοποθέτηση στα μυαλά μας, αλλά είναι η μόνη τοποθέτηση που εξηγεί την ελληνική επιθετικότητα μέσα από τα συγκεκριμένα γεγονότα και δίνει τη μοναδική γραμμή πάλης για την ειρήνη, τη δημοκρατία, αλλά και το δυνάμωμα των συσχετισμών για επαναστατικές αλλαγές στη χώρα.

Σ' αυτή τη γραμμή τραβάει η Ο.Α.Κ.Κ.Ε. αφήνοντας το «Δίκτυο» στον άχαρο ρόλο της «αριστερής γραμμής» του «εθνικού στρατοπέδου» και ακόμα χειρότερα της «ήπιας» γραμμής του φιλορωσικού στρατοπέδου.

Με τη γραμμή του στα ελληνοτουρκικά το Δίκτυο αναδειχνεται σε εργαλείο μετωπικής πολιτικής του ΣΥΝ μέσα στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Η γραμμή του ΣΥΝ στο Αιγαίο είναι ίδια με του ψευτοΚΚΕ και συνίσταται στη θέση: «Ειρήνη με την Τουρκία και φιλία με τον τουρκικό λαό στη βάση μιας αντιδυτικής «αντι-νέα τάξη» στρατηγικής». Πρόκειται για μία τακτική που προσπαθεί να νικήσει το στείορο αντιτουρκισμό των σοβινιστών και να πιέσει ταυτόχρονα την Τουρκία σε μια αντιδυτική κατεύθυνση. Δεν είναι τυχαίο που ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ δυναμώνουν τη δήθεν φιλελευθέρη πολιτική τους, την ώρα ακριβώς που η Ελλάδα κόβει τους δρόμους της Τουρκίας προς την Ευρώπη, που η Ρωσία αρχίζει να τροφοδοτεί με όπλα την Τουρκία και ο αντιδυτικός Ερπακάν είναι στην κυβέρνηση. Αυτή τη στιγμή το κύριο σύνθημα των ρωσόφιλων είναι: «Ειρήνη στο Αιγαίο ίσον σύγκρουση με τη Δύση».

Ένα καταπληκτικό ντοκουμέντο

Το πρόγραμμα της ρώσικης στροφής της αστικής τάξης

Το κείμενο που δημοσιεύουμε παρακάτω αποτελεί άρθρο που βρίσκεται μέσα στην ετήσια Επετηρίδα Αμυντικής και Εξωτερικής Πολιτικής 1995 με τίτλο "Η Ελλάδα και ο Κόσμος 1994-1995" (σελ. 139-146) που εκδίδεται κάθε χρόνο από το Ελληνικό Ίδρυμα Αμυντικής και Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ). Το κείμενο αυτό αποτελεί δείγμα της κίνησης της ελληνικής αστικής τάξης στο σύνολο της για να δέσει τη χώρα πίσω από το πολεμικό άρμα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Το ΕΛΙΑΜΕΠ αποτελεί ένα κρατικό ίδρυμα. Σύμφωνα με τον Επενδυτή 22 και 23 Ιούνη 1996, ο Βαληνάκης και έλληνες διεθνολόγοι που κινούνται γύρω απ' αυτόν (και ενίοτε λειτουργούν ως σύμβουλοι του Υπουργού Εξωτερικών) οργάνωσε μία συνάντηση με τούρκους διπλωμάτες που πραγματοποιήθηκε προς τα

τέλη Ιούνη στο Ναύπλιο, στην οποία οι μετέχοντες από την Άγκυρα όπως ο στενός συνεργάτης του Γιλμάζ. Εράλπ είχε προηγουμένως προταθεί μετά προσοχής από την ελληνική πρεσβεία. Ήταν η πρώτη κίνηση για ν' ανοίξει ένας ελληνοτουρκικός διάλογος μεσαίου επιπέδου (με την ανεπίσημη έγκριση του κ. Πάγκαλου) που οδηγεί στη "ύφεση" που βλέπουμε σήμερα και βολεύει τους αντιδυτικούς στις δυο άκρες του Αιγαίου. Μπορούμε να πούμε λοιπόν ότι οι ισχυρισμοί των συγγραφέων του άρθρου που δημοσιεύουμε εδώ είναι κάτι παραπάνω από προσωπικές τους απόψεις. Αποτελούν την κυρίαρχη κρατική πολιτική που εφαρμόζεται σταθερά εδώ τουλάχιστον και μια 10ετία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΜΙΑΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Γιάννης Βαληνάκης
Χαράλαμπος Βλαχούτσικος

Η Ρωσία βρίσκεται σήμερα σε μια κρίσιμη φάση σταδιακής επανάκαμψής της στο καθεστώς μιας μεγάλης δύναμης με φιλοδοξίες για απόλυτο δικαίωμα ελέγχου στον πρώην σοβιετικό χώρο ("εγγύς εξωτερικό") και για πρωταγωνιστικά δικαιώματα στην ανατολική και νοτιοανατολική Ευρώπη και Μ. Ανατολή. Στη μεταβατική αυτή φάση δείχνει έντονες επιθυμίες αναγνώρισης του παγκόσμιου ρόλου της αλλά και έχει απόλυτη ανάγκη οικονομικής ισχυροποίησης και εσωτερικής ανασυγκρότησης ώστε να μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις ενός τέτοιου ρόλου.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η Ρωσία ενδιαφέρεται για ουσιαστική αναβάθμιση των σχέσεων με την Ελλάδα: α) οι οικονομικές δυνατότητες της χώρας μας (ιδίως αν συντονιστούν σε μια στρατηγική μακροπρόθεσμη και επικεντρωμένη στην ανάπτυξη χιλιάδων μικτών επιχειρήσεων) αξιολογούνται από τους Ρώσους ως ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες, και β) οι δυνατότητες αναβάθμισης των διμερών πολιτικών σχέσεων είναι και αυτές μεγάλες αφού τυχόν ελληνικά αιτήματα για διαβουλεύσεις κολακεύουν το πληγωμένο ρώσικο γόητρο αλλά και μπορούν να ενισχύσουν τα ρώσικα συμφέροντα (αγωγοί, καθεστώς Στενών, αναθεώρηση Συνθήκης CFE κ.λ.π.).

Αλλά και για τη χώρα μας η αναβάθμιση των σχέσεων μπορεί να είναι ιδιαίτερα επωφελής: οικονομικά, γιατί η Ρωσία συνιστά μια άκρως ενδιαφέρουσα και μεγάλη αγορά και πολιτικά γιατί πέρα από τα άλλα οφέλη ενισχύει τη διαπραγματευτική μας θέση έναντι των Δυτικών και την αποτρεπτική μας ικανότητα απέναντι στην Τουρκία.

Για τους παραπάνω λόγους προτείνεται η προώθηση μιας ειδικής σχέσης με τη Ρωσία ανεξάρτητα από τις άλλες δεσμεύσεις ή συμμετοχές σε διεθνείς οργανισμούς που έχει καθεμιά από τις δύο.

I. Η νέα διεθνής θέση της Ρωσίας

Η αναβάθμιση της Ρωσίας περνάει μέσα από τρεις κυρίως άξονες:

α) Την ανάκτηση του απόλυτου ελέγχου στο "εγγύς εξωτερικό"

Η Ουκρανία και οι δημοκρατίες της Βαλτικής

συνιστούν τα μόνα ουσιαστικά εναπομείναντα εμπόδια στην επανενσωμάτωση (πρώτα οικονομική και στη συνέχεια πολιτική) όλου του πρώην σοβιετικού χώρου ("ηγετική" αλλά επίσημα "όχι ηγεμονική" σχέση κατά τους Ρώσους). Η Ουκρανία βρίσκεται υπό τρομακτική οικονομική πίεση και η ενεργειακή εξάρτησή της από τη Μόσχα μπορεί τελικά να τη φέρει, πλην απρόοπτων μεταστροφών, στη "μητρική αγκάλη". Για τις Βαλτικές Δημοκρατίες οι πιθανότητες είναι πολύ μικρότερες εξαιτίας και της μεγάλης τοπικής αλλά και δυτικής αντίδρασης. Πάντως, η πορεία επανάκτησης του ελέγχου στον Καύκασο φέρνει λογικά τη Μόσχα σε συνεχή αντιπαράθεση με τα τουρκικά συμφέροντα και αντίστροφα σε τροχιά ενδεχόμενης συνεργασίας με την Ελλάδα.

β) Την παρεμπόδιση της διεύρυνσης του Ν.Α.Τ.Ο. και την επανάκτηση δικαιωμάτων επίβλεψης στη Ν.Α. Ευρώπη

Σκοπός της ρώσικης ηγεσίας είναι να αποτρέψει όσο μπορεί αποτελεσματικότερα την επέκταση του Ν.Α.Τ.Ο. προς ανατολάς αλλά και ιδιαίτερα προς τις χώρες της Βαλτικής και Ν.Α. Ευρώπης (π.χ. Βουλγαρία, Ρουμανία). Η ρωσική αντίσταση που προβάλλεται είναι ισχυρή και για τους Visegrads, αλλά η μεγάλη υποστήριξη της ένταξης από την κοινή γνώμη των χωρών αυτών καθιστά ίσως δύσκολη την επίτευξη των ρωσικών επιδιώξεων. Όμως στη Βαλτική και ιδιαίτερα στα Βαλκάνια, τόσο οι εσωτερικές αντιδράσεις (π.χ. στη Βουλγαρία) όσο και οι έντονες ρωσικές πιέσεις καθιστούν την εδώ παραπέρα διεύρυνση του Ν.Α.Τ.Ο. ιδιαίτερα δύσκολη. Η στάση αυτή συνοδεύεται φυσικά από αντίστοιχη αύξηση του ρώσικου παρεμβατισμού στα Βαλκάνια, ιδιαίτερα στην κατεύθυνση μιας περιφερειακής ομάδας (Σερβίας-Π.Γ.Δ.Μ.-Βουλγαρίας-Ρουμανίας), αντιμέτωπης ίσως κατ' ανάγκη της Κροατίας, Βοσνίας, Αλβανίας και Τουρκίας.

γ) Την αποδοχή της ως ισοτίμου με τις Η.Π.Α. συνδιαχειριστή των διεθνών πραγμάτων

Η διάσταση αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία για τις δύο πρώην υπερδυνάμεις αφού ακόμα και σήμερα οι πυρηνικές δυνατότητες της Μόσχας την καθιστούν πραγματική στρατιωτική υπερδύναμη και περιορίζουν δραστικά τις δυνατότητες δυτικών πιέσεων εναντίον της. Οι Η.Π.Α. ενδιαφέρονται για συμφωνημένη αποκλιμάκωση των πυρηνικών εξοπλισμών και

μάλιστα επείγονται κάτω από το φόβο της μελλοντικής σκλήρυνσης της ρώσικης πλευράς.

II. Η ανάγκη αναβάθμισης των πολιτικών σχέσεων

Σε μια εποχή που η Ελλάδα πιέζεται ασφυκτικά από πολλές δυτικές δυνάμεις και οι άμεσοι γείτονές της προσπαθούν να εκμεταλλευθούν ένα συχνά δυσμενές για τη χώρα μας διεθνές κλίμα, η απόκτηση πρόσθετων ερεισμάτων αποτελεί άμεση και ζωτική ανάγκη. Η προσέγγιση της Ρωσίας έχει πασιφανή σημασία για τη χώρα μας λόγω ιδίως του πολιτικού και στρατιωτικού της βάρους, αλλά πρέπει φυσικά

α) να είναι προσεκτική γιατί οι κίνδυνοι παρεξήγησης και διαβολής του ελληνικού εγχειρήματος ως αλλαγής των συμμαχιών μας ή ως προσπάθειας για ένα "ορθόδοξο τόξο" είναι μεγάλοι και το κόστος αυτό μπορεί και από μόνο του να υπονομεύσει καταλυτικά την όλη προσπάθεια.

β) να γίνει σταδιακά μεν αλλά ταχύτατα γιατί οι εξελίξεις στη Ρωσία μπορεί να είναι ραγδαίες και ενίοτε απρόβλεπτες, αλλά οπωσδήποτε η τάση της ρωσικής σκλήρυνσης (που είναι η πιθανότερη) μπορεί να καταστήσει την ανάπτυξη σχέσεων με τη Μόσχα σε ένα χρόνο από σήμερα πολιτικά πολύ πιο επικίνδυνη.

γ) να εντάσσεται σε ένα συνολικό σχέδιό μας με συγκεκριμένα αιτήματα υποστήριξης αλλά και με προετοιμασία των πιθανών παραχωρήσεων που πρέπει να γίνουν ώστε να ενδιαφερθεί σταθερά και η άλλη πλευρά. Ένα τέτοιο συνολικό σχέδιο παρουσιάζεται ως πρώτη προσέγγιση παρακάτω.

III. Η ανάγκη αναβάθμισης των οικονομικών σχέσεων

Στόχος μιας αναβαθμισμένης ελληνο-ρωσικής οικονομικής συνεργασίας πρέπει να είναι πρώτα-πρώτα η δημιουργία ενός μεγάλου αριθμού μικρομεσαίων μικτών επιχειρήσεων γιατί μόνο μια τέτοια στρατηγική μπορεί να εξασφαλίσει αξιόλογη πολιτική επιρροή πάνω στη Ρωσία (δημιουργία θέσεων εργασίας). Το κλίμα για μια τέτοια προσπάθεια είναι πλέον και από ρωσικής πλευράς ώριμο (εξαιτίας της φιλελευθεροποίησης των εξωτερικών οικονομικών σχέσεων της Ρωσίας).

Όμως χρειάζεται από πλευράς μας ένα πολιτικό συντονισμό και μια τεχνική υποστήριξη για να καρποφορήσει.

Πίνακας Ελληνο-ρωσικών οικονομικών σχέσεων

α. μικτές επιχειρήσεις ή υποκαταστήματα στη Ρωσία (εξ' ων πλήρως ενεργές: 25%)
β. ρωσικά υποκαταστήματα ή μικτές επιχειρήσεις στην Ελλάδα (εξ' ων πλήρως ενεργές: 100%)

	1992	1993	1994 (Εκτιμ.)
A. ΕΜΠΟΡΙΟ (Σε εκατ.\$)			
α. Ελλ.Εξαγωγές στη Ρωσία	40	90,4	150-200
β. Ελλ. Εισαγωγές από Ρωσία	248,7	182,6	150-300
B. ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ (Σε εκατ.\$)			
α. Μικτές επιχειρήσεις	60	150	200 (50)
β. Ρώσικα υποκαταστήματα	10	20	20+ (20+)

Το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι το σημερινό επίπεδο των συναλλαγών είναι μηδαμινό, τόσο σε σχέση με το σύνολο των διεθνών συναλλαγών και των δύο χωρών, όσο και σε σχέση με τις συγκεκριμένες ρεαλιστικά εκτιμώμενες δυνατότητες όπως επισημάνθηκαν στο πρόσφατο συνέδριο που οργάνωσε η ελληνική πρεσβεία στη Μόσχα. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ο τουριστικός τομέας (ο θρησκευτικός τουρισμός με τη συνεργασία της ρωσικής Εκκλησίας που είναι από τους ελάχιστους ρωσικούς οργανισμούς που λειτουργεί αποτελεσματικά είναι λίαν ελπιδοφόρος). Οκτώ εκατομμύρια Ρώσοι περνούσαν επί εποχής Ε.Σ.Σ.Δ. τις διακοπές τους σε περιοχές που είναι πλέον σήμερα δυσπρόσιτες (Ουκρανία, Γεωργία) και αναζητούν γι' αυτό νέα διέξοδο. Άλλοι ενδιαφέροντες τομείς είναι:

-ελαφρά βιομηχανία και αγροτοβιομηχανία
-κατασκευή και κοινή εκμετάλλευση λιμένων στις περιοχές της Μαύρης Θάλασσας
-ναυτιλία

Πέρα πάντως από τις διάφορες εξαγγελίες που γίνονται κατά καιρούς χρειάζεται η υλοποίηση μιας σειράς μέτρων και κινήτρων και η υπαγωγή τους σε μια συνολική πολιτική για τις ελληνο-ρωσικές σχέσεις, η οποία θα αξιοποιήσει επιπλέον τις δυνατότητες που προσφέρει η Συμφωνία της Κέρκυρας για το Συνεταιρισμό και τη Συνεργασία μεταξύ Ε.Ε. και Ρωσίας, η υπογραφή της οποίας χρωστάει πολλά (και κατά ρωσική ομολογία) στις ελληνικές προσπάθειες.

IV. Πρόταση ανάπτυξης μιας ειδικής ελληνο-ρωσικής σχέσης

Αναμενόμενα κέρδη για την Ελλάδα

- 1) Ενίσχυση της αποτρεπτικής ικανότητάς μας απέναντι στην Τουρκία
 - 2) Ενίσχυση της διαπραγματευτικής ισχύος της Ελλάδας απέναντι στη Δύση
 - 3) Εξασφάλιση μιας νέας και τεράστιας αγοράς
- ##### Αναμενόμενα κέρδη για τη Ρωσία
- 1) Ενίσχυση του γοήτρου της ως υπερδύναμης και περιφερειακής ηγέτιδας δύναμης
 - 2) Ενίσχυση της οικονομικής ανάπτυξής της
 - 3) Εξασφάλιση ερεισμάτων στην Ελλάδα, όπως πολιτικών και άλλων κερδών

Οικονομικό σκέλος: Επικέντρωση στις μικτές επιχειρήσεις

Χρειάζεται να δοθεί έμφαση στην ανάπτυξη ενός πυκνού δικτύου μικτών ελληνο-ρωσικών επιχειρήσεων έντασης εργασίας, που θα δημιουργήσουν πολλές θέσεις εργασίας στη Ρωσία (ιδίως σε περιοχές που ενδιαφέρουν άμεσα τη χώρα μας όπως ο Νότος) και προστιθέμενη αξία. Ο τοπικός εργοδότης θα χαρίσει στη χώρα μας μια ουσιαστική πολιτική επιρροή μέσα από την εικόνα που θα καλλιεργήσει για το ενδιαφέρον και την αξιοπιστία των Ελλήνων επιχειρηματιών και του κράτους μας που τους στηρίζει στις προσπάθειές τους αυτές. Οι Μ.Μ.Ε. που θα βοηθηθούν θα πρέπει κατά το πλείστον να είναι εξειδικευμένες -σύγχρονες, οικογενειακές, ανταγωνιστικές και ευλύγιστες.

Ειδικότερα το ελληνικό κράτος πρέπει να εκπονήσει ένα τέτοιο στρατηγικό σχέδιο και να συντρέχει τους Έλληνες επιχειρηματίες σε συνεχή βάση σε τέσσερις τομείς-κλειδιά:

α. πληροφόρηση σχετικά με τις ευκαιρίες που διανοίγονται

β. παροχή υπηρεσιών υποστήριξης σε όλες τις φάσεις (από τη σύλληψη των ιδεών μέχρι την υλοποίηση)

γ. risk-shouldering (συμμετοχή στην ανάληψη του κινδύνου) για το κόστος της επένδυσης και τον κίνδυνο για το κεφάλαιο. (Αυτό μπορεί να γίνει τόσο με διεύρυνση των δυνατοτήτων του ΟΑΕΠ, όσο και με συνεχή εκμετάλλευση υπάρχοντων κοινοτικών προγραμμάτων).

δ. επιμόρφωση των μικρομεσαίων επιχειρηματιών ή στελεχών πάνω σε όλο το φάσμα των ιδιαιτεροτήτων των χωρών αυτών για την αποτελεσματική ίδρυση και λειτουργία των επενδύσεων (μικτών επιχειρήσεων) αυτών.

Χρήσιμο εξάλλου θα ήταν να δημιουργηθεί ένα είδος Λέσχης με τις 100 περίπου μεγάλες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται συνολικά στην Παρευξείνια ζώνη για να υπάρχει και η συμβολική - ψυχολογική υπογράμμιση προς την άλλη πλευρά του ενδιαφέροντος που αποδίδει η Ελλάδα. Το ΕΒΕΑ (που διαθέτει τώρα μεγάλους πόρους), ο Σ.Ε.Β., ο Σ.Ε.Β.Β.Ε. και οι Εξαγωγείς θα μπορούσαν να ενισχύσουν ουσιαστικά μια τέτοια προσπάθεια.

Πολιτικό σκέλος:

Οι στρατιωτικές δυνατότητες και το πολιτικό βάρος της Ρωσίας είναι πολύ γνωστά για να χρειάζεται εδώ να αναλυθούν. Ούτε και περνά απαρατήρητη στην Άγκυρα η επιστροφή της Μόσχας σε ρόλο χωροφύλακα του Καυκάσου, της Κ. Ασίας αλλά τελευταία (και προσεκτικότερα) και στα Βαλκάνια. Η αίσθηση και μόνο ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε τροχιά τακτικών διαβουλεύσεων και συνεννόησης με τη Ρωσία αλλάζει εντελώς τους υπολογισμούς της Άγκυρας. Η ελληνο-ρωσική συνεννόηση (ή έστω, η εικόνα μιας όσμωσης) θα ισχυροποιήσει λογικά τις ελληνικές θέσεις σε ορισμένα τουλάχιστον εθνικά θέματα ιδίως απέναντι στην Τουρκία (π.χ. Κυπριακό, χωρικά ύδατα), εφ' όσον βεβαίως ζητηθεί με τον κατάλληλο (διακριτικό και τεκμηριωμένο) τρόπο η ρωσική συνδρομή.

Χρειάζεται κατά συνέπεια να βολιδοσκοπηθεί η Μόσχα στη βάση πολύ συγκεκριμένων προτάσεων που θα πρέπει να ετοιμάσει η ελληνική πλευρά. Το ζητούμενο είναι κυρίως η διερεύνηση της σοβαρότητας του ρωσικού ενδιαφέροντος για την Ελλάδα ως σημαντικού εταίρου

και συμμάχου, η ανίχνευση των πραγματικών διαθέσεων της Μόσχας και, κατά συνέπεια, η ορθή αποτίμηση των ορίων και της διάρκειας των ρωσικών παραχωρήσεων. Με δεδομένο το υπάρχον κοινοτικό - νατοϊκό πλαίσιο στο οποίο ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει η χώρα μας, θα πρέπει να βεβαιωθούμε πριν απ' όλα για την ειλικρίνεια και σταθερότητα των σημερινών ανοιγμάτων της Μόσχας απέναντί μας. Ενδεικτικό της σημασίας που αποδίδουν οι σημερινοί κρατούντες στη Μόσχα (και η αντιπολίτευση είναι ακόμα πιο ενθουσιώδης, συχνά όμως αναφερόμενη σε κατά τα άλλα επικίνδυνα ορθόδοξα τόξα), είναι και ότι στη μελέτη που εκπόνησε πρόσφατα ομάδα "σοφών" κατ' εντολή του Προέδρου Γέλτσιν, οι συντάκτες της τοποθετούν την Ελλάδα στη δεύτερη θέση μετά την Ινδία ως στρατηγικά αναγκαίο και πολιτικά επιθυμητό εταίρο της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής. Το ευνοϊκότατο αυτό κλίμα επιτρέπει ελπίδες για ουσιαστική στήριξη μας από τη Μόσχα, αλλά πρέπει να αξιολογηθεί και στη βάση των παρενεργειών που μπορεί να έχει για τη θέση της Ελλάδας στη Δύση καθώς και των αλλαγών που μπορεί να σημειωθούν στην εσωτερική πολιτική σκηνή της Ρωσίας.

Προτάσεις:

α. Να διερευνηθεί διακριτικά το έδαφος μιας ειδικής σχέσης σε ανώτερο επίπεδο.

β. Να πυκνώσουν οι επαφές (διακριτικά αλλά και με κάθε ευκαιρία) για πολιτικές διαβουλεύσεις μεταξύ των δύο Υπουργείων Εξωτερικών (σε όλα τα επίπεδα).

γ. Να εκπονηθεί μια ακριβέστερη μελέτη σχεδιασμού για ένα συνολικό στρατηγικό πρόγραμμα ανάπτυξης των διμερών οικονομικών και πολιτικών σχέσεων. Η μελέτη θα πρέπει οπωσδήποτε να δίνει πρακτικές και ρεαλιστικές απαντήσεις στα παρακάτω:

- σχέδιο υποβοήθησης της ανάπτυξης χιλιάδων μικρο-μεσαίων μικτών επιχειρήσεων στη Ρωσία
- σχέδιο ελληνικών προτάσεων για ρωσική (πολιτική και άλλη) υποστήριξη σε θέματα εθνικού ή βαλκανικού ενδιαφέροντος
- σχέδιο συνεργασίας στον αμυντικό τομέα. Ειδικότερα θα μπορούσαν να διερευνηθούν οι δυνατότητες επισκέψεων ρωσικών πολεμικών σκαφών σε ελληνικά λιμάνια, ιδίως, στα ανατολικότερα (ο στόχος θα είναι να αντιμετωπισθεί και η διαφαινόμενη διστακτικότητα ορισμένων Δυτικών για επισκέψεις πλοίων τους στα Δωδεκάνησα). Η ολοένα και συχνότερη παρουσία τέτοιων σκαφών (με διάφορες ευκαιρίες) θα ενισχύσει πολλαπλά την αποτρεπτική μας ικανότητα έναντι της Τουρκίας. Εξάλλου, το νέο νατοϊκό πλαίσιο του ΡFP δημιουργεί ευκαιρίες και για στρατιωτικές ασκήσεις με τη συμμετοχή και των Η.Π.Α. ή δυτικών κρατών. Λιμενικές και επισκευαστικές διευκολύνσεις (π.χ. όπως παλαιότερα στη Σύρο) ίσως καταστούν επίσης δυνατές.

Σημείωση: Ο καθηγητής Γ. Βαλυνάκης είναι Διευθυντής Ερευνών του ΕΛΙΑΜΕΠ και Εξωτερικής Πολιτικής και ο Δρ. Χαράλαμπος Βλαχούτσικος Ειδικός Σύμβουλος του ΕΛΙΑΜΕΠ

Α. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

Η φυγή μιας εποχής

Η αστική μας τάξη θάβει τον ένα μετά τον άλλο τους ανθρώπους της με ασύλληπτες τιμές. Θέλει να ζήσει έτσι η ίδια ένα μεγαλείο που δεν έχει. Μέσα από τους επικήδειους που απαγγέλει αισθάνεται κι η ίδια κάτι.

Βέβαια η Βουγιουκλάκη δεν είναι Παπανδρέου. Αυτή πραγματικά αγαπήθηκε από πολύ κόσμο γιατί του πρόσφερε μια

ευχαρίστηση, ίσως μια ανακούφιση σε μια δύσκολη περίοδο. Όμως δεν είναι αλήθεια ότι ήταν καλή ηθοποιός ούτε έπαιξε ποτέ σε αξιόλογα έργα.

Η Βουγιουκλάκη υποδύθηκε ένα πρόσωπο που ήταν το ίδιο πάντα και ήταν ανύπαρκτο. Ήταν δηλαδή μια χαριτωμένη αθάνα κοπελίτσα που πάντα τα κατάφερε να παντρευτεί έναν πλούσιο άντρα ή ήταν πλούσια από γέννα και

παντρεύταν ένα φτωχό.

Αυτό το φανταστικό αθάνα πρόσωπο ικανοποιούσε πολύ την πλατειά μάζα του

λαού που ήθελε να ξεχαστεί για λίγο μετά από τα 10 μεγάλα ηρωικά χρόνια γεμάτα αίμα που όμως δεν του έδωσαν τη νίκη. Από την άλλη ικανοποιούσε πολύ την αστική τάξη επειδή της εξασφάλιζε μια ήσυχη συνείδηση μετά από τα τόσα εγκλήματα της. Η "γα-

τούλα" ήταν εκπρόσωπος της ταξικής συνεργασίας μιας ολότελα συγκεκριμένης και μεταβατικής εποχής, που ναι μεν ήταν δραστήρια πολιτικά, αλλά δεν έβαζε σε καμία στιγμή ζήτημα ταξικής ανατροπής. Ήταν κάτι σαν παυσίπονο αλλά επικίνδυνο σε παρατεταμένη χρήση.

Ήταν φυσικό λοιπόν που η "γατούλα" τέλειωσε μαζί με τη διχτατορία και πριν το Πολυτεχνείο. Υπόκωφη ή ανοιχτή η ταξική πάλη σχημάτισε ξανά τα στρατόπεδά της. Από τότε η Βουγιουκλάκη μπορούσε ουσιαστικά να διασκεδάσει μόνο

την απογοητευμένη τάξη της και όχι το λαό. Τότε έφυγε από την οθόνη και κατάληξε στο θέατρο παίζοντας πάντα το ίδιο ανακουφιστικό παραμύθι.

Η ανώτερη αρετή της έγκειται στο ότι δεν προσποιήθηκε την επαναστάτρια όπως η Μερκούρη. Έτσι πολιτικά δεν προσέγγισε τον σοσιαλφασισμό και ο λαός μας γλύτωσε από επιπλέον "έγκυρες" ισχυρές δόσεις σοβινισμού και κοινωνικής δημαγωγίας.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ ΣΤΙΣ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Μετά από δύο μήνες απεργίας πείνας και 12 νεκρούς οι εκατοντάδες τούρκοι πολιτικοί κρατούμενοι που την ξεκίνησαν πέτυχαν μια σημαντική πολιτική νίκη υποχρεώνοντας την τούρκικη κυβέρνηση να μη χρησιμοποιεί σε βάρος τους την εφιαλτική φυλακή του Εσκί Σεχίρ και να προχωρήσει σε μια σειρά άλλα μέτρα που θα έκαναν υποφερτές τις συνθήκες στις τούρκικες φυλακές.

Από όσα είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε οι βασικές πολιτικές δυνάμεις που καθοδηγήσαν αυτό το κίνημα ήταν κύρια η Ντέβ Σολ σε συνεργασία με το TKP (m-l) και το TDKP.

Αυτές οι δυνάμεις πρέπει να κριθούν μέσα στα πλαίσια της τούρκικης πολιτικής εξέλιξης και μέσα σ' αυτά τα πλαίσια να προσδιορισθεί ο χαρακτήρας της μάχης που έδωσαν.

Από την άποψη της πολιτικής γραμμής αυτές οι οργανώσεις έχουν τη γενική κατεύθυνση του παγκόσμιου οππορτουниστικού "αντι-νέα τάξη" μετώπου. Όμως στις δοσμένες συνθήκες της Τουρκίας δεν εκφράζουν ότι εκφράζει ο δικός μας οππορτουниσμός. Στην Ελλάδα ο σοσιαλφασισμός είναι μια κυρίαρχη πολιτική δύναμη και όποιος δεν τον αντιμετωπίζει, αν όχι σαν κύριο, τουλάχιστον σαν ένα μεγάλο εχθρό της δημοκρατίας και της επανάστασης, βρίσκεται στο στρατόπεδο της αντίδρασης. Οι Έλληνες οππορτουниστές του "αντι-νέα τάξη" μετώπου βρίσκονται όλοι στο σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο και τις περισσότερες φορές στην πρωτοπορεία του.

Αντίθετα στην Τουρκία οι καθαυτό σοσιαλφασιστικές πολιτικές δυνάμεις και οι πράχτορες της Ρωσίας έχουν υποστεί απανωτές ήττες από την τούρκικη αστική τάξη και βρίσκονται σε αναδίπλωση.

Αλλά αυτές οι ήττες δεν είναι συνέπεια ενός δημοκρατικού αγώνα του λαού, αλλά απανωτών πραξικοπημάτων της ηγεμονικής στρατοκρατικής μερίδας της αστικής τάξης. Αυτή έχει κάτι από την παράδοση της κρατικής ανεξαρτησίας του κεμαλισμού, και νιώθει από ρώσικη υπονόμευση, αλλά είναι χαραγμένη ταυτόχρονα και από την ίδια παράδοση, από το βαθύ μίσος στην κομμουνιστική επανάσταση.

Έτσι τρέμει κάθε δημοκρατικό λαϊκό κίνημα και το χτυπάει τόσο βίαια ώστε να καταφέρνει να το συσπειρώνει στο αντιδυτικό στρατόπεδο παίζοντας έτσι στρατηγικά το ρώσικο παιχνίδι. Με την ίδια άλλωστε αντιλαϊκή λογική η τούρκικη στρατοκρατική αστική τάξη προδίδοντας τον κεμαλισμό, άφησε να αναπτυχθεί το ρεύμα της ισλαμοφασιστικής παλιννόρθωσης του Ερπακάν. Από τον ισλαμοφασισμό αυτοί περίμεναν ακριβώς ένα σύμμαχο που θα μπορούσε να στρέψει τη φτωχολογιά ενάντια στο δημοκρατικό κίνημα. Έτσι όμως κατάφεραν να υψώσουν έναν δεύτερο αντιδυτικό και μάλιστα φασιστικό πόλο μέσα στην τούρκικη κοινωνία.

Ο προοδευτικός χαρακτήρας της μεγάλης απεργίας πείνας των Τούρκων πολιτικών κρατουμένων δεν είναι άσχετος με το γεγονός

ότι τη στιγμή που κορυφώνεται στρέφεται κύρια και αντικειμενικά ενάντια στον ισλαμοφασίστα Ερπακάν και τον πιστό σ' αυτόν, αρμόδιο για τις φυλακές, υπουργό του. Έτσι διαμορφώνεται ένα πλατύ κίνημα διεθνούς καταγγελίας ενάντια στο κέντρο της σημερινής τούρκικης πολιτικής αντίδρασης. Γιατί μπορεί οι φυλακές να υπάρχουν πριν την κυβέρνηση Ερπακάν, αλλά ήταν πάντα ο Ερπακάν ο πύλο βασικός υποστηρικτής της πολιτικής της πυγμής ενάντια σε κάθε εκδημοκρατισμό της τούρκικης κοινωνίας.

Δεν μπορεί λοιπόν να είναι τυχαίο ότι το ρωσόδουλο ΡΡΚ ήταν έξω από αυτή την μεγάλη απεργία, και μάλιστα καιροσκοπικά σε αυτή μόνο την τελευταία στιγμή, για να σπεκουλάρει πολιτικά, και για να σωθεί ηθικά.

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι τουλάχιστον σ' αυτή τη φάση η ρώσικη διπλωματία δεν θέλει να δημιουργήσει εσωτερικά προβλήματα στον αντιευρωπαϊκό Ερπακάν, αλλά αντίθετα να τον διευκολύνει στην προσπάθειά του να πάρει τον βαθύ κρατικό μηχανισμό από τους κεμαλικούς. Αντικειμενικά λοιπόν αυτή η απεργία πήγαινε αντίθετα με την πολιτική ταχτική της Ρωσίας στην Τουρκία.

Εννοείται βέβαια ότι και οι ρωσόφιλοι και οι σοβινιστές στη χώρα μας βρήκαν σ' αυτή την απεργία μια υπέροχη ευκαιρία για να προχωρήσουν στη συνηθισμένη τους αντιτουρκική και αντιευρωπαϊκή υστερία. Σε ότι αφορά τον αντιευρωπαϊσμό τους ξεσκεπάζεται ακόμα μια φορά γιατί σε

καμία περίπτωση οι βαλκανικοί, μετασοβιετικοί και τριτοκοσμικοί φασίστες φίλοι τους δεν διαμαρτυρήθηκαν περισσότερο απ' ότι η Ευρώπη (αν διαμαρτυρήθηκαν). Όμως σε ότι αφορά την σπέκουλά τους πάνω στα φαινόμενα του τούρκικου φασισμού, που τον συγκρίνουν με την ελληνική δημοκρατία, για να βγάλουν το ελληνικό δίκιο στο Αιγαίο, πρέπει να πούμε δυο λόγια παραπάνω.

Η ρώσικη κτηνωδία στην Τσετσενία, η σέρβικη στη Βοσνία, η ιρανική, η κινέζικη, η συριακή, και η ιρακινή στο λαό τους, για τις οποίες αυτοί ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκαν είναι πολλές φορές χειρότερες από την τούρκικη. Σε χώρες σαν την Κίνα, το Ιράν, το Ιράκ και τη Συρία, πολιτικοί κρατούμενοι αντίστοιχοι με τους τούρκους δεν έχει κανένα νόημα να κάνουν απεργία πείνας πέρα από το να πεθάνουν. Αυτό γιατί κανείς δεν θα μάθει ποτέ τίποτα. Αν στην Τουρκία είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί μια πλατειά απεργία πείνας με παγκόσμια πολιτική απήχηση, είναι ακριβώς επειδή στην Τουρκία συνυπάρχει ο φασισμός με την πολιτική δημοκρατία σε ένα εκρηκτικό και σπάνιο μίγμα. Μέσα σ' αυτό το μίγμα ο ελληνικός σοβινισμός και οι ρωσόδουλοι έχουν κάνει ότι μπορούν για να αυξήσουν τη φασιστική δόση. Είναι πάνω απ' όλα η δική τους προβοκατόρικη πολιτική των τελευταίων χρόνων στο Αιγαίο και την Ευρώπη που έριξε τις κυβερνήσεις των πιο δημοκρατικών κομμάτων της Τουρκίας και ανέβασε στην

εξουσία τον ισλαμοφασισμό. Το χειρότερο όμως για τους σοβινιστές είναι πως ξεχνάνε ότι δεν υπάρχει αιώνια και σταθερή ούτε τούρκικη δικτατορία, ούτε ελληνική δημοκρατία. Συχνά μάλιστα αυτές οι περιόδους εναλλάσσονται με τέτοιο τρόπο ώστε αν υπάρχει φασισμός στη μια μεριά του Αιγαίου να υπάρχει δημοκρατία, ή σχετική δημοκρατία, στην άλλη.

Αν μάλιστα μελετήσει κανείς βαθύτερα τα πράγματα θα διαπιστώσει ότι οι εναλλαγές αυτές αλληλοεξαρτιούνται. Για παράδειγμα η τούρκικη εισβολή στην Κύπρο έριξε τη δικτατορία στην Ελλάδα, ενώ προετοίμασε τη δικτατορία του '80 στην ίδια την Τουρκία.

Τέλος είναι χαρακτηριστικό ότι τα πιο πολλά εθνικά εγκλήματα στην ιστορία των δύο χωρών έγιναν στις εποχές του αστικού δημοκρατισμού τους.

Το βρώμικο ελληνικό 1922 στη Μικρά Ασία και το βρώμικο τούρκικο 1974 στην Κύπρο έγιναν σε συνθήκες "δημοκρατικής εθνικής ομοψυχίας".

Αυτά όλα αποδείχνουν ένα πράγμα: ότι ο αστικός δημοκρατισμός έχει μέσα του το φασισμό αφού δεν είναι παρά η δημοκρατική μορφή της αστικής δικτατορίας.

Ελλάδα και Τουρκία δεν πρόκειται ποτέ να γλυτώσουν από τον εφιάλτη των φασισμών και των βασανιστηρίων δίχως να πέσουν οι δύο αστικές εξουσίες και στις δύο χώρες.

Το κατηγορητήριο για τη σφαγή της Σρεμπρένιτσα

συνέχεια από τη σελ. 5

έγιναν κάτω απ' την κατηγορία της γενοκτονίας διαπράχθηκαν με πρόθεση να καταστρέψουν εν μέρει ή συνολικά μια εθνική εθνοτική ή θρησκευτική ομάδα σαν τέτοια, ότι οι πράξεις που περιλαμβάνονται στην κατηγορία σαν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας αποτελούσαν τμήμα μιας γενικευμένης επίθεσης, σε μεγάλη κλίμακα ή συστηματικής, που κατευθυνόταν ενάντια σε έναν άμαχο πληθυσμό].

Οι **Ράτκο Μλάντιτς** και **Ράντοβαν Κάρατζιτς** ατομικά είναι υπεύθυνοι για εγκλήματα που τους καταλογίζονται σ' αυτή την πράξη κατηγορίας σύμφωνα με το άρθρο 7 (παράγραφος 1) του καταστατικού του Δικαστηρίου. Η ποινική υπευθυνότητα ενός ατόμου υπάρχει από την ώρα που αυτός διέπραξε, σχεδίασε ή κάλεσε να διαπραχτούν, διέταξε ή με κάθε άλλο τρόπο βοήθησε και ενθάρρυνε να σχεδιαστεί, προετοιμαστεί ή εκτελεστεί ένα από τα εγκλήματα που κατηγορούνται με τα άρθρα 2 και 5 του Καταστατικού του Δικαστηρίου [σοβαρές παραβιάσεις των συνθηκών της Γενεύης του 1949, παραβίαση των νόμων και εθίμων του πολέμου, γενοκτονία, εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα].

Οι **Ράτκο Μλάντιτς** και **Ράντοβαν Κάρατζιτς** είναι επίσης ποινικά υπεύθυνοι με την ιδιότητα τους σαν ιεραρχικά ανώτεροι για πράξεις που διαπράχθηκαν από τους υφιστάμενους τους, σύμφωνα με τα άρθρα 7 (3) του καταστατικού του Δικαστηρίου. Ο ιεραρχικά ανώτερος είναι ποινικά υπεύθυνος για μια πράξη του υφισταμένου του, αν την ήξερε ή είχε λόγους να ξέρει ότι ο υφιστάμενος του σκόπευε να διαπράξει αυτή την πράξη ή τη διέπραξε και αν δεν πήρε τα αναγκαία και λογικά μέτρα ώστε να εμποδίσει αυτή την πράξη να γίνει ή να τιμωρήσει αυτούς που τη διέπραξαν.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Κατηγορίες 1 και 2

(γενοκτονία, έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα)

[Το κείμενο επαναλαμβάνει τις πράξεις που διαπράχθηκαν προηγούμενα] από τους Βόσνιους Σέρβους στρατιώτες κάτω από την καθοδήγηση και τον έλεγχο των **Ράτκο Μλάντιτς** και **Ράντοβαν Κάρατζιτς**.

Ανάμεσα στις 6 και 22 Ιούλη 1995 περίπου, οι **Ράτκο Μλάντιτς** και **Ράντοβαν Κάρατζιτς** ατομικά ή σε συνεργασία με άλλους σχεδίασαν, κάλεσαν σε διάπραξη, διέταξαν ή με κάθε άλλο τρόπο βοήθησαν και ενθάρρυναν να σχεδιαστούν, να προετοιμαστούν και να εκτε-

λεστούν τα παρακάτω εγκλήματα:

- μαζικές εκτελέσεις αντρών και γυναικών Μουσουλμάνων Βόσνιων μέσα και γύρω από το Ποτοκάρι, στις 12 και 13 Ιούλη 1995.

- μαζικές εκτελέσεις που διαπράχθηκαν ανάμεσα στις 13 και 22 Ιούλη 1995, Βόσνιων Μουσουλμάνων, που ήταν εκτός μάχης εξαιτίας τραυμάτων, παράδοσης ή αιχμαλωσίας, αφότου δραπέτευσαν ανάμεσα από δάση προς την Τούζλα.

- μαζικές εκτελέσεις αντρών Μουσουλμάνων Βόσνιων που διαπράχθηκαν στις 14 Ιούλη 1995, σε τοποθεσίες μαζικών εκτελέσεων, μέσα και γύρω από το Καρακάι.

Με τις πράξεις και παραλείψεις τους (...), οι **Ράτκο Μλάντιτς** και **Ράντοβαν Κάρατζιτς** διέπραξαν:

Κατηγορία 1: γενοκτονία (...) [άρθρο 4 (2)α του καταστατικού του Δικαστηρίου: φόνος μελών μιας εθνικής, εθνοτικής ή θρησκευτικής ομάδας].

Κατηγορία 2: έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα (...) [άρθρο 5β του καταστατικού του Δικαστηρίου: εξολόθρευση]

Κατηγορίες 3-4 (έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα, παραβίαση των νόμων ή εθίμων του πολέμου)

[αυτές οι δύο κατηγορίες είναι σχετικές με τις πράξεις που έγιναν μέσα και γύρω από το Ποτοκάρι ανάμεσα στις 12 και 13 Ιούλη 1995]

Κατηγορίες 5-18 (έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα, παραβίαση των νόμων ή εθίμων του πολέμου) [Κάθε μία από τις εφτά εκτελέσεις Μουσουλμάνων, που δραπέτευσαν απ' τη Σρεμπρένιτσα, ανάμεσα από τα δάση, που περιγράφεται στο πρώτο τμήμα του ντοκουμέντου δίνει έδαφος για την κατηγορία του εγκλήματος ενάντια στην ανθρωπότητα και γι' αυτό της παραβίασης των νόμων ή εθίμων του πολέμου].

Κατηγορίες 19-20 (έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα, παραβίαση των νόμων ή εθίμων του πολέμου)

[Οι δύο τελευταίες κατηγορίες είναι σχετικές με την μαζική εκτέλεση κρατουμένων με δεμένα μάτια και δεμένα χέρια, με την κάθοδο τους απ' τα φορτηγά που τους έφεραν απ' το σχολικό κέντρο του Καρακάι.

[ότι αναφέρεται με πλάγια γράμματα έχει γραφτεί από την σύνταξη της Monde].

